

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁS SZAKSZERVEZET LAPJA

XLI. ÉVFOLYAM, 10. SZÁM • 1997. OKTÓBER

Fotó: KISS LÁSZLO

ABNORMA-NORMA '97

LESZ-E ÚJABB BÉREMEELÉS?

– Lesz-e újabb béremelés az idén – kérdeztem Mundruczó Kornélt, a Postás Szakszervezet elnökét.

– A Postás Szakszervezet a Magyar Posta Rt-vel február 21-én megállapodott abban, hogy 97 szeptemberében a Posta első félévi eredményeinek ismeretében újabb bértárgyalásokra kerít sort, és ha forgalom növekszik, akkor jövedelem növelő intézkedéseket tesznek. Nos, közismert, hogy a Posta jó félévet zárt, ami köszönhető az ügyfelek a Posta iránti bizalmának és azoknak a postásoknak, akik közvetlen kapcsolatban vannak az ügyfelekkel. A februári bérmegállapodást követő közgyűlésen az alapító ígéretet tett arra, hogy a Posta hatékonyságának növelése eredményeként a kereset fejlesztésben huszonegy százalékgig emegy. Ez jó lehetőség arra, hogy a postaigazgatóságok saját várható eredményük függvényében megadhassák a huszonegy százalékgig növelést. Azok az igazgatóságok, amelyek erre nem látnak lehetőséget és tizenkilenc százalék alatti határozzák meg a kereset-fejlesztés maximumát, azok a jobb eredmények alapján tizenkilenc százalékgig mehetnek el. A bérmegállapodás keretét ad a középfokú postahivatalok szakmai és szakszervezeti testületeinek, hogy mikor milyen módon emelnek jövedelmet. Ez jelentős lépés, hiszen több év után először történhet meg, hogy mérséklődik a reálbérek romlása.

– A tárgyaláson felvetődött az üzemi életkéztetés mértékének növelése, amitől a szakmai vezetés elzárkózott, de kifejtette, hogy a negyedik negyedévben elképzelhetőnek tartja – amennyiben a Posta forgalma tovább növekszik – intézkedéseivel kompenzálja a most elutasított szakszervezeti javaslatot.

– Az alapító kezdeményezésére szeptember 17-én háromoldali egyeztetésre került sor. Értékeltek az 1997-es bérintézkedések hatását és megvitattuk a 98-as elképzeléseket. A Postás Szakszervezet hangsúlyozta, hogy nem folytatódhat tovább az a gyakorlat, miszerint 1990. óta csökken a reáljövedelem és reálkereset, kivéve 1994-et, a választási évet. Ha az 1990-es évet száz százalékosnak vesszük, akkor ma tizenhét százalékkal kevesebbet keresnek a postások. A postások átlagkeresete ötvenezer forint, de ezek erősen differenciáltak; a fizikaiak negyvenezer, a szellemiek 57.600, a menedzsereké pedig kettőszáz-hétezer forint. Az alapítók hangsúlyozták, hogy a Posta hosszú távon csak akkor lesz élet-, és versenyképes, ha a postás elégedett munkahelyével, anyagi és erkölcsi megbecsülésével. Végül az értekezlet úgy határozott, hogy a párbeszédnek folyamatosnak kell lenni. Reméljük, hogy ez a megállapodás gyakorlati is válik, nem úgy mint az előző miniszter ígéretése.

U. A.

ABNORMA

Cser János, a székesfehérvári postafeldolgozó üzem vezetője egy olyan intézményt vezet, amely valamikor 6 irányítási terület 360 postáját és azok küldemény-feldolgozását végezte. '86 óta fokozatosan visszavették tőlük a munkát a területek. Az így szükségessé vált lépitések arányát most tovább fokozza a normaszigorítás.

(Folytatás az 5. oldalon.)

INSERT-PACK szolgáltatás

A piaci versenyhelyzet a Magyar Postát is rászorította, hogy lépést tartson a fejlődéssel. Ezt bizonyítja a Posta új szolgáltatásainak bevezetése, az INSERT-PACK. A szolgáltatási kör kiterjed a borítékolásra, a csomagkészítésre, a címanyagellátásra, a feladáshoz szükséges postai nyomtatványok kitöltésére, és postára adásra. Ezt garantálja a Magyar Posta 1997 tavaszán vásárolt 170 millió forintos új csomagológépe. A számítógépes vezérlésű, 20 méter hosszú gépsor alkalmas arra, hogy kiváltsa a korábban kézzel végzett csomagolási műveletek jelentős részét, a különféle mellékletek, szóróanyagok kiadványokba történő elhelyezésétől kezdve azok csomagolásán és megcímzésén át egészen a kötegelésig. Az egyes műveletek külön-külön, de együttesen is elvégezhetők. A gép teljesítménye egyedülálló, akár az óránkénti 8-10 ezer darabot is elérheti.

A gépsort megtekintette Lotz Károly közlekedési, hírközlési és vízügyi miniszter és Baja Ferenc környezetvédelmi miniszter.

LAPTÜKÖR '97

Egyéves a megújított Postás Dolgozó. Úristen, milyen hamar elrepült ez az idő. Amikor átvettem a lap szerkesztését, erkölcsileg, szakmailag lezülött „faliújságot” kellett átalakítani. Vissza kellett szerezni az olvasók bizalmát. Remélhetőleg sikerült. Nem volt könnyű és biztosan nem mindenkiét sikerült visszanyerni, de szerkesztőségünk mindent meg tett, hogy az egy éve tett ígéret beváltsa.

Új munkatársi gárda gyűlt a lap köré. Olyan újságírók, akiknek első kérdése nem az volt mennyi a honorárium, hanem az, mit kell csinálni. Olyan tollforgatók, akik már kitanulták a szakszervezetet. Takács Tibor író maga is évtizedekig szerkesztett szakszervezeti lapot. Segítségével sikerült elkerülni a legsúlyosabb „sajtóhibákat” és erősíteni a kultúrrovatot. Kárpáti Sándor SZOT-díjas hírlapíró bölcsessége gyakran visszatartott a megdöglőatlanságtól, írásaiban jól hasznosítja több évtizedes mozgalmi tapasztalatait. Fodor Zsolt Barnabás a lap helyettes szerkesztője helyettesíthetetlenül és főleg szorgalmasan hozta kitűnő cikkeit, fotóit. Emelte a lap sokszínűségét. Bilek István nemzetközi sakkmeister rovata. Verasztó Gábor telefon- és bélyegrovata. Szabó Jenő „sportörülete”. Hónapról hónapra elárasztott precíz cikkeivel Gedényi Éva, a mindig újat kitaláló Rákóczi Margit a Posta Múzeum munkatársa. Rácz András itt kezdte el újságírói pályáját s nem volt olyan téma, amire nem lehetett felkérni Ujlaki Vázt Lászlót. Növeli a lap értékét Várkonyi Endre harcos baloldalisága. Baranyi Ferenc József Attila-díjas költő, aki itt is versbe álmodhatta bölcsességeit, érzelmeit... Jaj, kit hagytam ki, mindannyiunknak köszönhető, hogy a lap megújult, hogy ma már jegyzett újság a szakmában, a postán és a postán kívül.

De munkatársaim lelkesedése, szorgalma mit sem ért volna, ha nem kaptunk volna támogatást a szakszervezet tisztségviselőitől, tagjaitól. Persze tudom, van hibája a lapnak, nem is egy, de újjászületése napján erről nyilván kevesebbet szólok. Bebecsúszott néhány elírás, sajtóhiba, a szerkesztés során voltak aránytalanságok, egyes régiók túl gyakran, mások alig kaptak helyet. A kulturális rovatnak továbbra is gyengéje, hogy a postás szakszervezeti művelést nem tükrözi eléggé, hogy a területeken lévő munkahelyi konfliktusokról későn szerzünk tudomást és még sorolhatnám. Mindezek ellenére úgy érzem, sikerült egy, a szakszervezet, a postások életét híven tükröző lapot készíteni. Ezt köszönöm meg az újjászületés egyéves évfordulóján minden olvasónknak, segítőinknek, kritizálóinknak, és köszönöm a megelőlegezett jóindulatot.

Udvarhelyi András

FÉLELEM

„Fortélyos félelem igazgat minket s nem csalóka remény”, írta több mint hatvan évvel ezelőtt József Attila. Azóta nem sokat változott a világ. Újból vadkapitalizmus van. Az alul lévő helyzet egyre inkább romlik, „finomodik a kín”. A félelem még mindig szinte mindennapos. Ott van zsige-reinkben, cselekedeteinkben. Akik pedig félelmet keltenek, maguk is félnek, ahogy egy másik költő Illyés Gyula írja: „mindenki szem a láncban”. Lehet hogy túl sötétén látatom a helyzetet, lehet hogy nem mindenütt félnek. Bár így lenne. De nyolcadik utasként itt van mögöttünk a félelem, amely a demokrácia halála. Az alábbi két történet éppen azt bizonyítja, hogy nemcsak szegénységünk, hanem félelmeink is nehezítik életünket.

A kisváros 8-10 kilométernyire van az ország határától, de mint már régóta, fényévnnyi távolságra a fővárostól. Mindig is végvár volt. Úgy is bántak, bánnak az itt élőkkel. Talán éppen az állandó mellőzöttség erősítette őket makacssá. Fizetésük jóval kisebb, mint fővárosi kollégáiknak, igazságérzetük azonban ennek arányában nagyobb.

Ezt bizonyítja a postahivatal-vezető esete is, aki számolva főnökei rosszallásával, nem úgy hajtotta végre a fentről jött óraszámcsökkentést, ahogyan akarták. Év elején utasítást kapott, hogy teljesítményre és személyre való tekintet nélkül, bizonyos munkakörökben óraszámot, magyarul bért csökkentsen. A hivatalvezető azonban a munka minőségét is figyelembe vette és emberséges volt. Ugyanis csaknem 40 éve postás, s így tudja, hogy nem lehet lélektelenül, csak utasításokkal dolgozni és dolgoztatni. Más is kell. A postás nemcsak munkaerő. Ez a gondolkodás és főleg gyakorlat azonban kezd kimenni a divatból. Aki pedig humánus az megnézheti magát, illetve a pénztárcáját.

Mit veszített? Főnökei annak ellenére, hogy 93 százalékos eredményt ért el a szakmai ellenőrzés során a postahivatal, az utasítás nem betűszerinti végrehajtása miatt büntetőpontokat vontak le. Tehát büntették az önállóságot. Hogy elismerték volna tévedésüket és elnézést kértek volna, arról nincsen tudomásunk, pedig az idő a hivatalvezető igazolta. A postaigazgatóság vezetői nemrégiben elismerték, hogy nem úgy csökkent a forgalom, ahogy tervezték és azoknak a postáknak, amelyekben végrehajtották az óraszámcsökkentést, visszaadták az elvett normaorák egy részét.

Mint ahogy – bár szinte abnormálisnak tartja magát – az a postásasszony aki elvállalta a postamesterséget egy kis faluban. Elmesélte, hogy már rég megbánta, ha újra felkérnék, nemet mondana. A kispostai vállalkozásból megvette az épületet is, kedvezményesen. De a kedvezményt csak úgy kapta, ha őt évig nem adja vissza vállalkozását, mert akkor a kedvezményt – kettőszázötvenezer forintot – vissza kell fizetnie. Sajnos, arra nincs pénze, hogy más tevékenységet is folytasson a postai munkája mellett, mert az engedélyeztetés során kiderült, teljesíthetetlenül szigorú előírásokat kell megteremtenie. A postamester havi jövedelme negyvenhétezer forint, ami csak az első pillanatban látszik soknak, hiszen ebből kell fizetnie a th több mint tízezer forintját, az adót, a könyvelőt, a fűtést, a világítást, a takarítószer, az adminisztrációs költségeket, a munkaruhát, a telefont. Azt mondja az asszony elkeseredetten, miután több mint másfél évtizedig dolgozott a cégnél: „nekem most ráfizetése a posta”. Nem könnyű hát a postamester élete. 1996. június 1. óta nem volt szabadságon, mert nem tudja megfizetni a posta által kiküldött helyettest, aki naponta több mint 2.400 forintba kerül.

A postamester nő reménykedik, de fél is, ezért akár hivatalvezető társa, nem engedte, hogy nevét leírjuk. Féltik állását. Azt hiszem, nem járok messze az igazságtól, ha azt állítom, nem ők az egyetlenek, akik félnek. Amikor a rendszerváltás beindult, igen gyakran idézték Bibó Istvánt: „a demokrácia annyit jelent: nem félni.” Csak balkan kérdezem meg és félve, mikor lesz itt demokrácia?

Udvarhelyi

A '95., '96., '97. ÉV POSTÁSAI

Nagy László, Cegléd 1. postavezető; Horváth György, Nagykanizsa, kézbesítő; Nemes-Lovász Szabó Gézné, Szárföld, postavezető

Kárpáti Sándor rovata

A RENDSZERVÁLTÁS VESZTESEI

INTERJÚ VAJNAI ATTILÁVAL,
A MUNKÁSPÁRT ALELNÖKÉVEL

– *Milyennek látja a bérből és fizetésből élők, a nyugdíjasok helyzetét?* – kérdeztem a fiatal pártvezetőt.

– A statisztikák szerint – a parlamenti választásokig – egyre gyorsuló ütemben javulni fognak életkörülményeik. Ám ha valaki mégis úgy érzi, hogy helyzete nem lett jobb, sőt romlott, akkor majd a propaganda eszközeivel meggyőzik arról, ő a kivétel.

A Munkáspárt úgy látja, hogy többségben vannak a szerencsétlen helyzetben lévő emberek. Ők a *rendszerváltság vesztesei*. Egy friss felmérés szerint 2,5 millióan élnek Magyarországon a létminimum alatt, és sokan annak környékén. A Munkáspárt elsősorban rajtuk kíván segíteni.

– *Hogyan?*

– Politikájával és fellépéseivel. Olyan alternatív gazdaságpolitikai programot dolgoztunk ki és fogadtunk el a legutóbbi kongresszuson, amely a multinacionális tőkés társaságok érdekeivel szemben a *munkavállalókat* segíti.

– *Miben és mivel?*

– Elutasítjuk azt a politikát, amely sikerként könyveli el a magyar munkaerő alacsony szinten tartását, és a nemzetközi gazdasági versenyben ezt egyetlen előnyként kívánja megtartani. Hazánk kis ország, nem alapozhat a multik nagyszériás tömegtermelésére, az olcsó bérmunkára.

– *Hol s miben jelölné meg a kitörési pontokat?*

– Számunkra a kisszerítés, a magas szellemi munka ráfordítást igénylő gazdasági tevékenység támogatása lehet a kitörési pont. Ilyen szempontból stratégiailag fontos cél az *oktatás* kiemelt támogatása. Hasonlóan lényeges a *mezőgazdaság*, mint integrált gazdasági rendszer, amely az alapanyagok gyártásától kezdve a speciális élelmiszeripari késztermékek előállításáig mindent felölel.

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül az ún. stratégiai ágazatok tulajdonviszonyainak rendezését, elsősorban az *energiaiparban* és a közszolgáltatásoknál. Szeretnénk elérni, hogy az eddig privatizált energiatermelő egységeknél, társaságoknál ismét váljék dominánssá az *állami felügyelet*. Az energetikai rendszer ugyanis olyan, mint tengeren a világítótorony: az egész gazdaság számára nyújt nélkülözhetetlen szolgáltatást. S ha a profitorientált érdekek válnak túlsúlyosak, akkor a társadalom nagy része és a gazdaság kerülhet nehéz helyzetbe. Franciaország példája bizonyítja, hogy állami tulajdonban is lehet nyereségesen korszerű energetikai rendszert üzemeltetni.

– *Beszélgünk az adók és a megélhetés összefüggéseiről.*

– A munkavállalókat sújtja leginkább a *tuladózás*. A Munkáspárt programja azt javasolja, hogy 12-15 százalékra *csoökkentse* a személyi jövedelemadó átlagos szintjét. Mi megszüntetnénk az áfa-rendszert, amely lényegében a bankoknak juttat hatalmas profitot, hiszen rajtuk keresztül folyik az órási pénzforgalom.

Az adók radikális csökkentése *pozitív spirált* indítana el a gazdaságban. Csökkenne az infláció, nőne a kereslet a magyar termékek iránt, javulnának a hazai vállalatok kondíciói, s ily módon növelni lehetne a foglalkoztatottságot is. Természetesen meg kell találni az ilyen gazdaságpolitikának a forrásait is, hiszen amíg az egyik oldalon növelni kívánjuk az állam kiadásait, addig a másik oldalon – a radikális adócsökkentés hatására – fennáll a veszélye, hogy csökkennek a bevételek.

– *Ez a gondolatmenet átvet az adósságtörlesztés problémaköréhez.*

– A Munkáspárt véleménye szerint: az adóbevételek jelentősen nem csökkennek, hiszen a nagyobb fogyasztás, a magasabb szintű termelés összességében kompenzálja a csökkentett adók hatását. Ugyanakkor az állami kiadások növelését elsősorban a külföldi adósságok kamatterhei *csökkentéséből* oldanánk meg.

ARÁNYOSABB KÖZTEHERVISELÉST

A kormány benyújtotta az 1998. évi költségvetés tervezetét a parlamentnek. Ezzel megkezdődött a vita – a november végéig tervezett elfogadásáig – nemcsak az Országgyűlésben, hanem a társadalmi szervezetekben is. Érthető a felfokozott érdeklődés, hiszen a szakszervezetek számára sem közömbös, hogyan érvényesülnek a büdzsé előirányzataiban a munkavállalók érdekei. Ezért az MSZOSZ és annak tagszervezetei intenzív munkát végeznek a költségvetés-tervezet véleményezésében, a kedvezőbb pozíciók eléréseért. Ezek a törekvések jutnak kifejezésre Wittich Tamásnak, az MSZOSZ alelnökének a különböző fórumokon – Érdekegyeztető Tanács ülése, sajtótájékoztató, a lapokban megfogalmazott nyilatkozatokban – tett állásfoglalásaiban.

– A szakszervezetek általában *egyetértének* a jövő évi költségvetés gazdasági irányvonalával – hangsúlyozza Wittich Tamás -, ugyanakkor *kétfogásolják* egyes elemeit. A bírálatokon túl azonban megfogalmazza *javaslataikat* is – a többi között – a büdzsé bevételi forrásainak növelésére.

Az MSZOSZ helyesli, hogy prioritást kap a gazdasági növekedés, az antiinflációs politika és a stabilitásra irányuló kormányzati törekvés. Hiányolja viszont, hogy a kormány nem alapozza meg kellően a tervezetben ezeket a kiemelt feladatokat. Sajnálatos, hogy a jövő évi gazdasági növekedésben a kormány nem szán jelentősebb szerepet a *belföldi fogyasztás bővítésének*, holott a nagyobb belföldi kereslet a gazdasági fejlődés egyik lényeges hűzőereje lehetne. Az is kritizálható, hogy a költségvetés bevételi oldala továbbra sem számol a fekete- és szürkegazdaságból származó jövedelmekkel, amelyekkel kapcsolatban a szakszervezetek már évek óta keményebb fellépést sürgetnek.

Az MSZOSZ véleménye szerint a gazdasági növekedésnek *megalapozottnak, fenntarthatónak*

kell(ene) lenni. A szakszervezetek nem igényelnek olyan választási célokat szolgáló, hangulatjavító intézkedéseket, amelyek megalapozatlannak és rövid időre szólnak. Az érdekképviseltek a hosszú távra szóló fenntartható gazdasági növekedés hívei. Ezt szeretnék viszontlátni a foglalkoztatásban, a bérekben, az infláció- és adócsökkentésekben.

Az MSZOSZ 1998-ra 5 *százalékos reálbérnövekedést* és egységes minimálbért tart indokoltnak. Az alelnök ismétlenül kifejezte azon véleményét – a kormányzati tényezők állításaival szemben -, miszerint az inflációt *nem a bérek*, hanem a monetáris és fiskális kormányzati intézkedések gerjesztik. A szövetség elvárja a kabinettól, hogy *inflációcsökkentő* javaslatokat tegyen és ilyen intézkedéseket hozzon. Ezekből nem hagyható ki a forintleértékelésre vonatkozó elgondolás, az alapvető energia-árak, közszolgáltatási díjak és az önkormányzati hatáskörbe tartozó áremelések kérdése sem, mert ezeknek legalább akkora szerepük van az infláció alakulásában, mint a béreknek.

Arányosabb közteherviselésre van szükség. Az MSZOSZ szorgalmazza, hogy mielőbb elkezdődjenek egy átfogó adózási és járulékfizetési reform

munkálatai. Ezt az európai uniós csatlakozás feltételei is szükségessé teszik. Meg kell állítani az évek óta tartó jövedelemátrendeződési folyamatot, amely a vállalkozások javára és a *munkavállalók hátrányára* csoportosítja át a jövedelmeket. Javasolni fogják a tőke jellegű vállalkozási bevételek megadóztatását. A munkaerő-piac jelenlegi helyzete módot ad arra, hogy ne csak a munkáltatói, hanem a munkavállalói járulékl is csökkenjen. Fontos, hogy a megváltozott munkaképességűek foglalkoztatására vonatkozó támogatás összege is jelenjen meg a költségvetésben.

A személyi jövedelemadó rendszert az MSZOSZ úgy változtatná meg, hogy *javuljon a közepes és az alacsonyabb jövedelmű munkavállalók helyzete*. Ezért kezdeményezik az alkalmazotti adójóváírás mértékének 4100-4200 forintra emelését.

Az MSZOSZ kiemelt fontosságúnak tartja a foglalkoztatáspolitikát. Alapvető törekvés a munkahelyek megőrzése és új munkahelyek teremtése. *Kapjon elsőbbséget a foglalkoztatás bővítése.* A munkáltatóknak nyújtott adókedvezmény segítené a munkahelyteremtést. Az MSZOSZ a tartósan munkanélküliek és a pályakezdők foglalkoztatására, a területi aránytalanságok mérséklésére helyezi a hangsúlyt.

Wittich Tamás emlékeztet arra, hogy a jövőre átalakuló *üdlői támogatás* hátrányosan érintheti a munkavállalókat, a nyugdíjasokat, a gyermekeket. Ami a tb-önkormányzati választásokkal kapcsolatos kérdéseket illeti, az alelnök így vélekedik: az önkormányzatok működőképessége volt a legfontosabb szempont, aminek az MSZOSZ minden mást alárendelt. Annak a eredménynek ad hangot egyszersmind, hogy a tb-választások során kialakult helyzet *nem megy az érdekegyeztetés rovására*, nem osztja meg a szakszervezeteket, az ÉT munkavállalói oldalát. Ez ugyanis hátrányos következményekkel járó, veszélyes tendencia lenne.

STÍLUSVÁLTÁS NÉLKÜL

A Villányi úti Konferencia-közponban megtartott kibővített frakció ülésen részt vetek az országgyűlési képviselők, a szocialista önkormányzati vezetők, a pártelnökség és a választmány tagjai. Horn Gyula bevezetőjében jelezte, hogy olyan érvekről, tényekről kíván szólni, amelyek segítik a jövő évi parlamenti választásokig terjedő időszak feladatainak megoldását. Kiemelte a szakmai munka fontosságát, amely politikai követelmény is egyben. A szocialistáknak az eddigi politika folytatásához kell mandátumot kérniük a választóktól 1998-ban. Ezért a következő időszakban az ország *legfontosabb kérdéseit* kell előtérbe állítani.

Az idei nyáron Magyarország új szakaszba lépett – hangsúlyozta a pártelnök-miniszterelnök. A NATO és az Európai Unió döntésével megalapozott esélye teremtdött meg a felemelkedésnek, a felzárkózásnak. Esély van arra is, hogy a piacgazdaság nyertesei kerüljenek többségre. A nemzetközi szervezetek a XX. századvégi követelmények tükrében hitelesítették az ország teljesítményét, az eddigi eredményeket. A meghatározó politikai erőknél működik, miként használják ki az esély lehetőségeit. Erre az MSZP választási sikere nyújt garanciát.

Az integrációt elősegítő jelenlegi politikának nincs ésszerű alternatívája. Az idő nekünk dolgozik. Fontos, hogy a közös, *társadalmi érdekek* érvényesüljenek. Senkinek nincs joga ahhoz, hogy a felzárkózás esélyét rontsa. az emberek megítélésének középpontjában is az álljon: ki, hogyan és mennyire segíti az esélyek valórváltását. A kormányfő úgy ítélte meg, hogy az ország számára nem jelent majd gondot az EU-ba illeszkedés. Magyarország az ezredfordulótól várhatóan évi 700-800 milliárd forintot kap a szervezettől a csatlakozás segítésére.

A miniszterelnök közölte: a kormány ősszel hatvan törvényt szeretne elfogadtatni a palamenttel. Ez fesztített munkatempót jelent. Azt tervezi, hogy november végéig elfogadják a jövő évi költségvetést. Ezzel kapcsolatban az is elhangzott, hogy a költségvetést nem kezdehtik ki a különféle érdekcsoportok.

A törvényalkotásban fontos helyen szerepelnek a mezőgazdasággal kapcsolatos törvények, annak a célnak megfelelően, hogy rendeződjék a magyar mezőgazdaság válságos helyzete. Hasonlóan lényegesek a kisvállalkozásokkal, a környezetvédelemmel, az igazságszolgáltatással és az infrastruktúra fejlesztésével, a fogyasztóvédelemmel kapcsolatos kérdések. Kiemelt figyelem övezi a nonprofit törvény elkészítését, valamint a kulturális alapellátásokról szóló törvény, tervezetet. Biztosítani kell a kisebbségek parlamenti képviseletét, nem lehet elődázni a cigányiség helyzetének vizsgálatát és javítását.

Középpontban változatlanul a *gazdaság* áll. A működőképes piacgazdaság, a növekedés, a beilleszkedés, a felzárkózás feltételeinek a megteremtése. Az, hogy ledolgozzuk az EU-országokkal szemben fennálló különbségeket. Megkülönböztetett figyelmet kell fordítani a szociálpolitikai és a gazdasági növekedés összefüggéseire. Állandóan napirenden tartani a szociális ellátás, a foglalkoztatás, a bűnüldözés, a közbiztonság problémáit. Ezek a jóléti társadalom alapelemei, szükséges tehát, hogy előbbre jussunk, az oktatásban, az egészségügyben, a környezetvédelemben. Szüntelenül hangsúlyozni szükséges a vállalkozások, a versenyképesség, a szakmai tudás fontosságát, hiszen ezek teremtik meg az élet minőségét.

Horn Gyula elmondta, hogy idén 3 százalékos lesz a gazdasági növekedés, jövőre ez meghaladja a 4 százalékot, ami több, mint az Európai Unió átlaga. Az ország külső adóssága 13 milliárd dollárra csökkent. A beáramló külföldi működőtőke az első fél évben meghaladta az ezermillió dollárt. A belső államadósság a GDP 86 százalékáról 69 százalékra csökkent ez évre. Az év első felében a tervezettnél jóval nagyobb, 5,5 százalékos volt a reálbér-növekedés.

Tervezik, hogy a Miniszterelnöki Hivatal mellett *stratégiai tervezőintézetet* hoznak létre. Ennek lesz a feladata, hogy 2000-ig, valamint egy 2010-ig szóló országfejlesztési programot dolgozzon ki.

A *privatizációs* kérdésében nem szorulunk védekezésre – jelentette ki a pártelnök-miniszterelnök. Nálunk valódi tulajdonosok vannak. Ellenértékek alapján ment végbe a magánosítás, amely valódi struktúráváltást eredményezett. Enélkül nincs gazdasági növekedés. A privatizáció nem fejeződik be ebben az évben, majd 1998-ban ér véget. Nincs ok a kapkodásra.

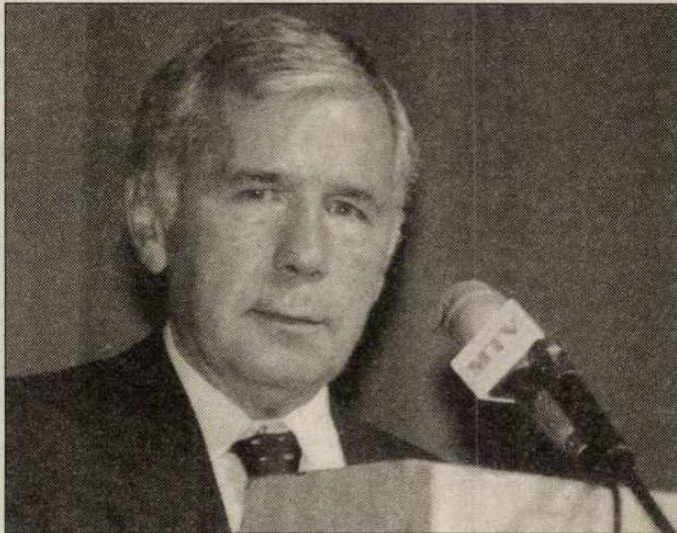
Ma csak magánszemélyek vásárolhatnak földet – emlékeztetett a miniszterelnök. A rózsadombiaknak van földjük. Jelenleg a föld 20 százaléka parlagon van. A piacgazdaság feltételezi az egyenlő esélyeket a földhöz. A reális földárhoz reális földforgalom szükséges. Tarthatatlan, hogy azok a mezőgazdasági társaságok, szövetkezetek legyenek kizárva a földszerzésből, amelyek háromszor annyi dolgozót foglalkoztatnak, mint a magángazdák. Az áruterhelés kétharmadát, az export háromnegyedét ők adják. Ésszerű tehát, hogy a többség a többiekkel azonos jogokkal rendelkezzeik.

Az előadó az eredményes munka feltételének tartja, hogy a párt hiteles válasszaton adjon a kihívásokra. Ma már semmi értelme a régi, túlhaladott munkaszociálmiai jelszavakkal operálni. Nem hagyhatók figyelmen kívül az olyan baloldali értékek, mint a társadalmi igazságosság, az esélyegyenlőség, a szolidaritás, de ezeket a mai realitásoknak, a jelen viszonyainak megfelelően kell érvényesíteni.

Megszűnőben a fékező erők, a lassító tényezők – hallottuk -, ám befolyásol még a múlt. A tényeket nekünk kell köztudottá tenni, mert azok önmaguktól nem válnak ismertté. A konzervatív jobboldal könnyekkel öntözi a történelmet. Határozottan fel kell lépni az idegengyűlölet, a nacionalista radikalizmus, a közéletet mérgező jelenségekkel szemben. A pártelnök szerint az elkövetkező parlamenti időszak vitáiban a szocialistáknak minden rágalomra *tényszerűen*, higgadt stílusban kell válaszolni. Az utatlat az impotensek öröme \ idézi az egyik Dunaparti falfrakt. Megemlítette azt is, hogy egyes szocialista politikusokban túlteng a személyi ambíció. Aki nem vállalja az MSZP politikáját, azt a pártnak sem kell vállalnia.

Nem igaz – mondta Horn Gyula -, hogy a piac majd mindent elrendez. Cáfoltta azt a nézetet is, hogy a csatlakozással rosszabb helyzetbe kerülnek a munkavállalók, az érdekképviseltek. Nagyon fontos megőrizni a gazdasági, politikai stabilitást, az intézmények működőképességét. Előadása végén a pártelnök-miniszterelnök azt javasolta, hogy a fiatalokhoz kell fordulni, hiszen az Európához való felzárkózásban elsősorban az ifjú nemzedék érdekeit, az ő jövőjükről van szó.

Horn Gyula a felszólalásokra reagálva kijelentette: nincs szükség stílusváltásra. Az ellenzék obstrukciós magatartása miatt a koalíció csak magára számíthat. Megerősítette: *ellenéz* bármiféle mesterséges hangulatjavító intézkedést. A stabilitációval minőségi változás következett be. Ezt kell fenntartani, megőrizni úgy, hogy senki ne szedhesse szét az eddigi eredményeket. Választások előtt álló kormányzó párt vagyunk, ez határozza meg felelőségünket.

A POSTÁS SZAKSZERVEZET ELNÖKSÉGÉNEK TAGJAI

A fotókat Fodor Zsolt Barnabás készítette

MUNDRUCZÓ KORNÉL
A PSZ elnöke

BARKÓCZI SÁNDORNÉ
A Vezérigazgatóság szb-titkára

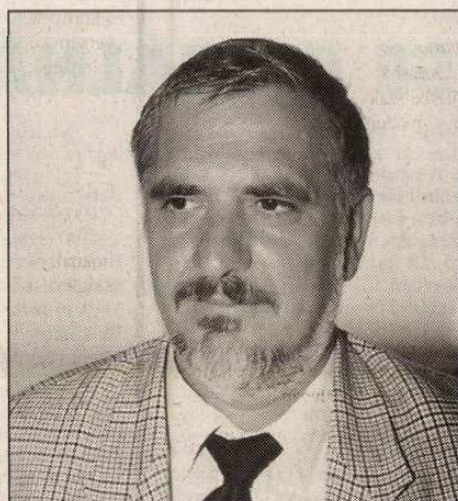
BENKŐ VIKTOR
A Posta Járműtelep tszb-titkára

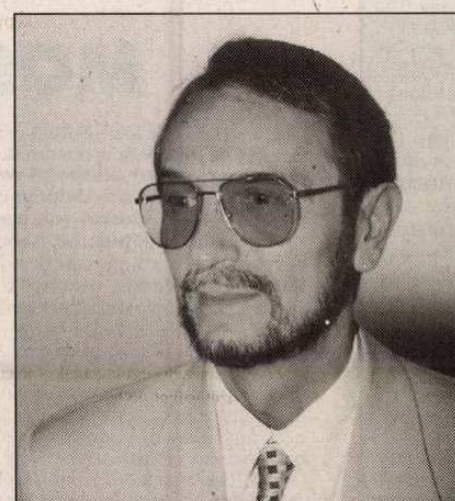
BRAUN GABRIELLA
A PEK szb-titkára

HORVÁTH ÉVA
A budapesti PIG ATT titkára

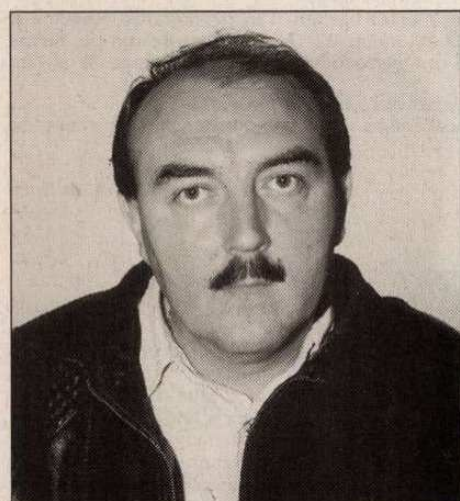
DR. HORVÁTH ISTVÁN
A soproni PIG tszb-titkára

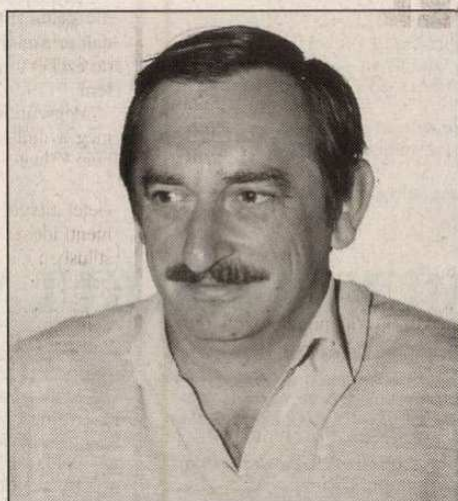
KÓNYA LAJOS
A debreceni SzSzT titkára

DR. KÖRÖSTÖS JÁNOSNÉ
A BUVI tszb-titkára

KUVIK PÁL
A Postaszállítási Ig. tszb-titkára

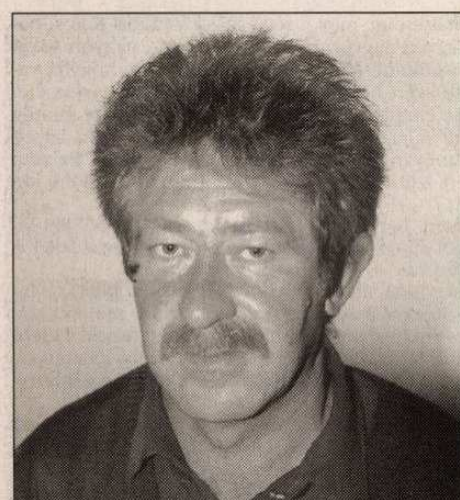
MARÓTI LÁSZLÓ
A szegedi PIG tszb-titkára

MESZLÉNYI FERENC
A Hírker tszb-titkára

PECZE PÁL
A pécsi PIG tszb-titkára

SÁRFI JÓZSEF
A Bp-i Posta csomagüzem szb-titkára

SZIGETHY KÁLMÁNNÉ
A Hírlapüzletági Ig. TIT-titkára

SZTAHURA LÁSZLÓNÉ
A miskolci PIG tszb-titkára

DR. ZSÓHÁR ANRÁSNÉ
A Posta Anyag- és Értékcikk Hivatal szb-titkára

HORDALÉK

• NEM MIND BOMBA, AMI KETYEG

Tatabánya főpostáján a minap gyanús csomagra letek a postások. Nézték, nézegették, míg meg nem hallották, hogy a pakkból gyanús hangok szűrődnek ki. Valami kettyegés, motoszkálás ütötte meg a fülkét. Gondolom eszükbe jutott, hogy próbáltak már postán Leain kötéssel is kasszárt robbantani, igaz döglött aknának bizonyult, de azért fő az óvatosság. A helyszínre érkező rendőrök aggodalmas arcra hallgatták a motoszkát, majd kiürítették a hivatalt, és értesítették a fővárosi tűzserészeket. Sebbel-lobbal jöttek is, amennyire a lestrapált autó engedte, okulva a múltkori balesetből, kellő óvatossággal csomagot bontottak. A tartalom, hála a szakértő óvatosságnak nem mondta, hogy BUMM, legfeljebb annyit szólhatott volna: BRUMM! Ugyanis felhúzható gyermekjátékokat rejtett a doboz. Természetesen fontos az óvatosság, ha Isten is úgy akarja, a kapanyéllel is történhetnek váratlan dolgok, de egy kérdés nem hagy nyugodni. A normaidőben mennyit számolnak egy bombariadóra?

• A POSTÁSNAK JÓL MEGY DOLGA!

Mielőtt notórius hazudozónak bélyegeznének, kijelentem, a következő eset megtörtént.

Egy jól menő (már majdnem azt írtam jó nevű) vállalkozó megkérdezte a minap, hogy mivel foglalkozom mostanában. A válasz, hogy a Postás Szakszervezet lapjának dolgozom, egy ajakbiggyesztést váltott ki. Ugyan mi baja lehet egy postásnak? Kiviszi a levelet, hazamegy, és havonta megkapja a fizetést. Bezzeg ő! A motorkerékpárhoz (1,7 millió Ft) 25 ezerért kellett alkatrészt vennie, a benzin árát három forinttal emelték, és a közel 5 milliós terepárója 14 litert eszik. Elpofátlankodtak a szolgáltatók is, mert a felesége több, mint 30 ezret hagy a fodrásznál és a kozmetikusnál havonta, a szoláriumról ne is szólunk! Az asszonyt persze nem engedi dolgozni, mert az a szemét oktatásügy nem fizeti meg tisztességesen.

Ami azt illeti, a postásnak tényleg nincs oka panaszra. Azt sem tudja, hol a szolárium, ha csak nem visz oda levelet, kozmetikus még sosem ért az arcához, volt szocialista családi ereklének számító Ladája csak 9 litert eszik, a padlófűtéses villa fenntartási költségeit ne is feszegetjük.

A postás csak komótosan viszi hatvankét éves koráig a táskáját és közben milliókat spórol össze!

• HÜLYE VAGYOK

Bizonyára mindenki találkozott már a manapság oly divatos falfrakkal. Ilyesmi mindig volt, de a krétával odavetett Gyöngyi hüje könnyen eltávolítható volt, és legalább megtudtuk, hogy az említett lányba valaki fülig beleszeretett. Ma egész más a helyzet. Éjszaka festékszórókkal settenkednek a firkálók, s ha egy alkalmas sima felületet találnak, a tulajdonos másnap reggel már csak a haját tépheti. Olvashatatlan tarka feliratok díszelnek az aluljárókban, a családi házak falain, a vonatok oldalán, néha egy-egy szellemes ábra is felbukkan, de ez a ritkább.

A minap a közszolgálati televíziókban megszólaltattak egy firkálót. Szerényen művésznek nevezte magát, aki nemzetközi hírnévre törekszik, mellesleg nem fontos a kipingált szöveg olvashatósága, a forma a lényeg, egyébként akinek ez nem tetszik, az hülye.

Lehet, hogy öreg vagyok, lehet, hogy művészettörténet tanárom rossz irányba igyekezett az esztétikai neveléssel. Lehet, hogy irigy vagyok, amiért én ilyet nem tudok alkotni. Egy viszont biztos: hüje vagyok!

• MI, GYILKOSOK

Megrázó volt látni Diana hercegnő temetését. Milliók zokogtak, imádkoztak, s közben gyűlölték a sajátot, amiért a halálba kergették a világ legnépszerűbb asszonyát. Az újságírói-fotóriporter hivatásnak soha semmi nem ártott ennyire, mint a paparazzik párizsi akciója.

Igaz, hogy a negyed és félmillió dollárt érő lesifotókra vevők voltak a lapok, ám Diana ölelkezős, vagy izdadt konditermes képeivel minden lap csúcspeldányszámban volt eladható. És kik vették meg? Biztosan azok is, akik a temetésen sírtak, és átkozták a sajátot, inzultálták a tudósító fotósokat, televíziósokat. Ha a nagyközönségben nincs ekkora pletykaéhség, Diana talán ma is él. Így – igaz kicsit át-tételesem – a halált hozó fotósokra milliányi büntárs líheg bosszút.

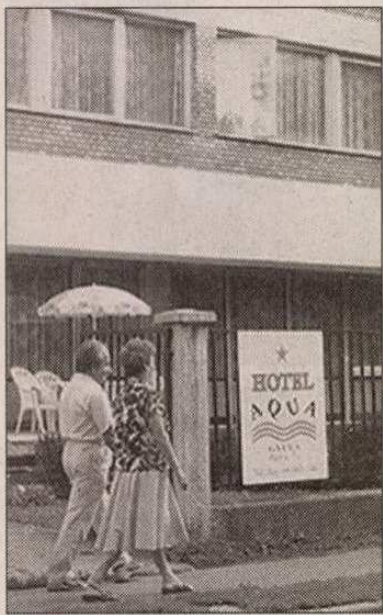
Diana holtában is jó üzlet. A külföldi adók és a lapok naponta mutogatják a baleset képeit, szolaltatják meg a hercegnő barátjának apját és ügyvédjét. A vevőközönséget ki kell szolgálni, még a gyűlölet árán is ...

Fodor Zsolt

HOTEL AQUA

OLCSÓ ÜDÜLÉS

GYULA,
PART U. 7/C
TEL./FAX: 66/463-146

A Várfürdő közvetlen szomszédságában fekszik szállodánk. Családi hangulat saját zárt parkoló, étterem, társalgó, büfé, lift várja kedves vendégeinket. Zuhanyzók és WC-k emeletenként. Férőhelyek száma: 12/1, 44/2.

Kedvezményeink: Elő és utószezonban minimum 1 hetes teljes panzióra 10% szállás, étkezés, félpanzióra 10% szállás.

Egész évben csoportoknak 20 fő felett 1-40 fő felett 2 fő gratis szállás. Gyermeknek 10 éves korig 40% étkezésre.

SZOBAÁRAK:	FÉLPANZIÓ:	TELJES PANZIÓ:
1 ágyas: 700 Ft	1 ágyas: 1360 Ft/fő	1 ágyas: 1730 Ft/fő
2 ágyas: 1200 Ft	2 ágyas: 2520 Ft/fő	2 ágyas: 3260 Ft/2 fő
6 ágyas: 2200 Ft	pótágyas: 1060 Ft/fő	pótágyas: 1430 Ft/fő
pótágy: 400 Ft	(gyermek részére 10 éves kortól)	(gyermek részére 10 éves kortól)
ÉTKEZÉS:		
Reggeli: 280 Ft	Pótágyas: 800 Ft/fő	pótágyas: 1020 Ft
Ebéd: 370 Ft	(gyermek részére 10 éves korig)	(gyermek részére 10 éves korig)
Vacsora: 380 Ft		

Borhi Györgyné, a bakonyszombathelyi posta hivatalvezetője a közelmúltban vonult nyugdíjba. A faluban népszerű embernek számít, személye évtizedekig egyet jelentett a POSTA-val.

– Valóban, itt én voltam a posta. Harminchat év és százvalamennyi napig voltam postás. Édesapámtól – Beéri Lászlótól – vettem át a hivatalt, aki 48 évig volt a vezetője.

– *Több, mint 84 év szolgálat összesen... Miért épp postás lett?*

– Három éves voltam, amikor ideköltöztünk, a lakásunk tulajdonképpen a hivatal folytatása volt. Ott játszottam, a posta asztalai alatt nőttem fel, minden nap láttam dolgozni édesapámat. Játék közben belém ivódott a posta. Édesapám, úgy látszik, a postának nevelt. Ki-nevelt ő másokat is, később én is, mind fanatikus postások lettek. Nekem is postás szívem és lelkem lett.

– *Milyen gyermekkori emlékei vannak?*

– A reggelekre emlékszem, amikor édesapám hajnali négykor felkelt, mert ment a postakocsi a vonathoz. Utána már nem feküdt vissza, este pedig még az ágyban is az utasításokat böngészte. Amikor leérettségiztem, egy osztálytársam is itt tanult. Neki mindent elmagyarázott, velem türelmetlen volt, hogy ezt tudnom kellene. Ez fájt. Az akkori oktatási rendszert jónak tartom, fél évig a gyakorlatban, fél évig az iskolapadban tanultunk. Kitűnő szakembereket nevelték akkoriban, ma is ők alkotják a derékhadat.

– *Ez az jelenti, hogy a mai oktatás nem ilyen hatékony?*

– Úgy gondolom, hogy a három hónap alatt kiképzett postások megsejtenedik, mire szakmájukban jók lesznek, legtöbbször azonban nem vár eddig. Hűtlének lesznek a postához, nem érznek rá a szakma szépségére.

– *Mi a szépsége?*

– A postások mindig összetartó nagy családnak számítottak. Régen szombatban, vasárnap is dolgoztunk, a régi öregek lelkesedésből, szívből csinálták. A mai gyerekek közül sokan nem elég felkészültek ahhoz, hogy a feyelmet, a számonkérés szigorúságát elviseljék, különösen ilyen fizetésekért.

– *Sobasem kacérkodott munkahelyváltoztatással?*

Borján János, a kézbesítési osztály vezetője. 1952 óta, vagyis negyvenöt éve dolgozik a postánál. Székesfehérvár 1-es postahivatalánál kezdte. Egyesített kézbesítő volt, három fordulóban. Reggel hatkor újsággal, nyolckor és délután egykor levéllel járta az utcákat, azután rovatoló, majd kiosztó volt ugyanott. 54-ben jöttek át a kettes postára, egy akkor új épületbe. Azóta volt leszámoló, hírlapkartonkezelő, egyesített felvevő, peronellenőr, rovatoló, TB ügyintéző, kézbesítőellenőr helyiellenőr, osztályvezető, csoportvezető, osztályvezető-helyettes. Most újra osztályvezető. Jövőre, másfél év múlva megy nyugdíjba.

– Úgy érzem, elég nagy felelősség osztályvezetőnek lenni. Szeretem a felelősséget. A bérézzemmel sincs gond. Értékeli a vezetés a munkámat. Elégedett vagyok a fizetéssel. Ez természetesen nem mérhető egy kft-nél vagy ipari üzemnél dolgozó, hozzám hasonlóan száztizenegy embert irányító vezető keresetéhez.

– *Milyen visszatérő gondokkal küzdött eddig – és küzd majd még másfél évig itt, a kézbesítési osztályon?*

– 68 kézbesítő állásunk van, külterületünk nincs. Nagy probléma a létszáhiány. Most is négy tartalék kézbesítőre volna szükségem, de ez már régóta folyamatosan így van. Székesfehérvár ipara dinamikusan fejlődik, és elszippal mindent. Egyetlen olyan kézbesítőt nem vetünk fel ide, aki most végzett az iskolában. 29 ezer forint bruttó fizetéssel veszünk fel egy kezdőt. Étkezési hozzájárulással együtt 22-23 ezret kap kézhez.

– *Hány lakost látnak el a kézbesítők?*

– Negyvenezer-nyolcszáz lakossági és körülbelül ötezer közületi cím-helyünk van. Természetesen egy cím hely általában több lakost jelent. Naponta 15-22 ezer levelet viszünk ki. Havonta 23-24 ezer nyugdíjtalványt kézbesítünk.

– *Az utóbbi időben felvetődött, hogy a postának veszélyességi pótlékot kellene fizetni a kézbesítőnek, mert hogy egyre többször éri őket támadás. Milyen a helyzet Fehérváron?*

– A kézbesítők is fölvetették ezt. Talán ezért sem jelentkezik az állásra.

A POSTA A SZENVEDÉLYEM

– Lehetőségem többször is lett volna. Hívtak különböző pénzügyi intézetekhez, de sohasem tudtam volna elmenni. Most, mint nyugdíjas látom, hogy anyagilag sokkal jobban jártam volna, pedig ott sem okosabbak és többet sem dolgoznak. A postánál mi percekben gondolkodunk, kevés az idő az ügyfélre. Vegyük csak a biztosítást. Ehhez félre kell ülni, elmagyarázni, de addig ki csinálja az adminisztrációt, és még ott a többi ember az ablaknál. Nem hiszem, hogy a providenciák húznak ki a nehéz helyzetből, szerintem a klasszikus szolgáltatás magasabb szintű művelése mehozná az eredményt. A gyors hajtásban vesztik a posta. Régen volt idő Juliska névvel és Józsi bácsival pár szót váltani. Tanácsot kértek, még a leveleiket is megfogalmaztatták velem. Most megsértődik, ha nem tudja kivárni, míg az előző ügyfelet adminisztrálom, elmegy a szomszédba a

– *Igazságosnak tartaná-e, és mint vezető, szorgalmazná-e a veszélyességi pótlék bevezetését?*

– Talán az alacsony anyagiak miatt igen, de mégsem oldana meg mindent a pótlék. Itt sajnos a külső támadás veszélye fennáll.

– *Hogyan készítik fel az embereket?*

– A táskariasztó használatát kötelező, ezt minden nap, kipróbáljuk. Emiatt sokan fel is háborodtak: reggel hatkor, mikor indulnak az emberek, sítát az egész üzem, a lépcsőház visszhangzik a riasztópróbától. Az viszont már a helyzettel függ, hogy szükség esetén sikerül-e bekapcsolni a riasztót. Legutóbb egy kolléginának nem sikerült, mikor megpróbálták leutni. Ez májusban történt. Eddig két támadás volt.

– *Milyen gondjaik vannak még a kézbesítőnek az alacsony fizetésén és a veszélyes munkán kívül?*

– A lépcsőházakba néha nehéz bejutni. Rossz a közbiztonság, az emberek kulcsra zárják a házakat. A közönség nem kívánhatja, hogy a postásnak legyen saját kulcsa a házhoz, azt különösen nem, hogy ő maga vegye meg. Így ötven-hatvan, esetleg száz kulcsot is magával kellene vinnie egy csomagkézbesítőnek, talán még többet is – az egész városban mindössze tíz ember foglalkozik ezzel. Ez hatalmas súly, nem is beszélve arról, hogy a megfelelő kulcsot meg is kell találni. Így hát a postásnak addig kell csempégetnie, míg be nem engedik. az állandó kézbesítővel nincs is gond, őt ismerik. A helyettes kézbesítőt viszont – mivel még egyenruhája sincs, és a postai kitűző nem látszik a tizedikről – gyakran elküldik.

– *Mit csinál majd, ha nyugdíjba megy?*

– Kőszárhegyen lakom, családi házban. Van egy kertünk. Szeretek a szabadban dolgozni. 1952 óta innen, 12-13 kilométerről járok be. Eleinte biciklivel jöttem, 1958 óta buszozom. Van három unokám, ők is várják a nyugdíjazásomat.

– *Hogy látja a nyugdíjazás küszöbéről a munkáját?*

– Jó volt. Ha most kezdeném, ugyanígy csinálnám. Negyvenöt év után is.

U. A. és U. B.

MUNKA NÉLKÜL VÉGEM

Fehérváron, a kettes postán rovatoló voltam 72-ig. Ekkor helyi ellenőr lettem.

A napi elszámolásokat ellenőriztem, kézbesítők munkáját figyelemmel kísértem. 1987 decemberéig csináltam ezt. Utána a feldolgozóosztályon lettem irányítóellenőr. 41 éve vagyok szakszervezeti tag. Voltam gazdasági felelős és 71-88-ig szakszervezeti titkár. Meg merem kockáztatni, hogy abban az időben nagyobb dolgokat tudott kiharcolni a szakszervezet, mint most. Akkor a bizalmi szava döntött volt. Innen megyek nyugdíjba.

Gyorsan eltelt az idő, mintha tegnap lett volna. Az ember ha dolgozik, gyereket nevel, nem igen ér rá az élet értelmével foglalkozni, de mostanában már több az idő, azt kérdezem magamtól, mi volt az értelme az életnek és mindannyiszor csak azt mondogatom, hogy az élet rendje a munka, a munkának az alapja a rendszer. Az ember kiépít egy rendszert és vannak tradíciók, amiket nem lehet kikerülni. Születünk, dolgozunk, élünk.

Hát voltak nagyon jó mestereim, mint a régivágású Virágosi Karcsi bácsi, az egyik táviróellenőr, aki nagyon precíz ember volt, nagyon sokat segített és én igyekeztem tanulni. Mindig az volt a teóriám, hogyha valamért ma szólnak, akkor azért holnap már ne szólnak. Ez egész életemben így volt. Ennek az életfilozófiának köszönhetem, hogy mindig úgy néztem a munkámat, mint kívülről. Tehát arra gondoltam, ha én lennék ott kívül, akkor hogyan esne az, ahogy bánnak velem. Ez adta az erőt a munkához, mert szerintem jól dolgozni ugyanannyi időbe kerül, mint rosszul.

En mindig többet akartam. Bennem volt ez a paraszti őserőből jött kivágyás, hogy mindig jobban dolgozzak. Még most hatvan éves fejjel is vállaltam azt, hogy az irányítási versenyen részt veszek.

Válószínű maradtam volna, de elég volt. Már más a posta, mint amikor mi elkezdtük. 35-36 ezer nyugdíjra számolok. Több mint 50 százalékkal csökken az életszínvonalam. Nem tartom igazságosnak. Persze nem fájna a fejem annyira, ha a régi nyugdíjtörvény szerint lehetne elmenni. Remélem nem leszek másodrendű állampolgár, nem leszek felesleges. Lesz dolgom még a világban.

Van egy háromszáz öles telkem a ház körül. Van egy másik kert, az anyósomé, azt is én rendezem, és van egy hétvégi házam Fehérvárcsurgón. Nem voltam nagy lábon élő, leszek unokám. Nem leszek elkötelezve, végre a saját magam ura leszek. De én csak addig élek, amíg egészségesem lesz és dolgozni tudok, mert, ha nem lesz munkám, végem.

(U. A.)

NORMAMÉRCÉK

Budán, a Bem téren, a vezérigazgatóság normairódájának vezetőjével, *Pálfaíné Simonka Alexandrával* beszélgetve régi és új, sőt leendő normákról volt szó – csupa olyan témáról, ami így vagy úgy, de biztosan sok ezer postást foglalkoztat.

– *A normával kapcsolatban az emberekben többnyire balsejtelmek élnek. Mi az egyáltalán általánosított postai norma?*

– A norma elvárás – válaszolja a normairóda vezetője –, követelmény, de nem dogma. A normának Magyarországon az ötvenes évek óta van pejoratív mellékzöngéje, de ennek ellenére sem ellenség. Megfogalmaz valamit, s mérhetővé teszi a saját teljesítményt. Ettől függetlenül félnek tőle, pedig a mai normák már nem hasonlítanak az ötvenes évekéire. Nem állítom azt, hogy a normák hajszálpontosak, tökéletek és mindent magukban foglalnak, de ez a rendszer a fiókpostánál, a feldolgozó üzemenél éppúgy, mint a hatodosztályú hivatalnál azonos mértékkel méri az emberek teljesítményét. Ez nagy dolog, amivel nemzetgazdasági szinten mindmáig alig akadt vállalat, amely ilyen-nel rendelkezne.

A norma végső soron olyan elvárás, amely általánosan alkalmazható, és általánosan biztosított szervezési, tárgyi, technikai feltételek mellett a személyi adottságok függvényében átlagos teljesítményelvárást fogalmaz meg. Hangsúlyozni kell, hogy a Magyar Posta területén nem egyformák a tárgyi, s még nagyobb eltéréseket mutatnak a személyi feltételek, ám az átlagok reálisan fejezik ki a teljesítményelvárást.

– *Mióta létezik, s jelenleg mennyire átfogó a postai norma?*

– 1952 óta. A normarendszer alkalmazására egy 1964-es kormányrendelet adott utasítást. Azóta folyamatosan működik. Huszonnyolc éves gyakorlatom alapján nyugodt lelkiismerettel állíthatom, hogy az ügyfél hivatalban történő megjelenésétől levelének a címzett leveleszkényébe történő bedobásáig a teljes folyamatot értékeli.

– *Miféle átlag érvényesül a normában?*
– Az igazgatóságok közötti személyi és technikai eltérésekkel együtt számított országos átlag. Miskolcon és Pécsen, vagy Debrecenben ugyanaz az elvárás – függetlenül a személyi-tárgyi feltételektől.

– *Vannak-e konkrét tervek a normarendszer kiterjesztésére, vagy ez amúgy is állandó folyamat?*

– Részben állandó folyamat, azonban főbukkannak új igények is. A technológiai változásokkal és az új szolgáltatások bevezetésével

összefüggésben állandó a feladatunk. A meglévő norma folyamatos karbantartását igénylik a technikai-eszközbeli változások. Az új szolgáltatások – három-négy évre visszatekintve – csak úgy vezethetők be a postai folyamatba, ha rájuk előzetesen kalkulált normák készülnek. A bevezetést követően hozzávetőleg egy évvel a mérések alapján megerősíthetők vagy módosítandók a normák. Erre szolgál friss példával a Pforitjegy, illetve a TITÁSZ számlák bevezetése.

– *Elmondható, hogy valódi, s nem pusztán íróasztal mellett, spekulatíven kiagyalta alapja szokott lenni a normázásnak?*

– Mindenképpen a technológiai előírásokon alapul a norma. Annak megfelelően, a szakmával egyeztetve végezzük el a részmuvelési bon-tást, vagy ha új szolgáltatásról van szó s nincsenek hozzá aktuális vagy felrészíthető mérések, folyamatosan mérünk. Normatechnológiánkban nem fordulhat elő a tisztán elméleti idő-meghatározás. Az viszont előfordulhat, hogy méréseken nyugvó javaslatainkat gazdasági okokból nem fogadja el a szakma.

– *S ilyenkor mi történik?*
– Egyeztetünk, vitatkozunk, mérünk, s előbb-utóbb dönt valaki.

– *Említi erre példát?*

– Kedvenc témám az idegenhivatali kézbesítés, aminél közönségszolgálati okból két igazgatóságon hétvégeken a küldeményeket az akkor is nyitva tartó, nagy postákra viszik vissza, majd a kiválatlanokat hétfőn visszazárlítják. Állítólag ez helytelen gyakorlat.

– *Pénztárosok több helyütt panaszkodnak: noha a pénzzámlálási normaidőt a tízezer forintost megjelenésére hivatalozva szigorítják, egyre időigényesebb a hamisítványok kiszűrése. Mi a véleménye?*

– Vitatom a dolgot. Az új bankjegy nemrég került forgalomba és eddig nem is hivatkoztunk rá. Szakszervezeti tisztségviselők jelenlétében most végzünk méréseket a pénzzámlálás és pénzkezelés időtartamairól. A legtöbb probléma az uv-lámpa kezelésével függ össze, mert a lámpát sokan nem, vagy nem előírás szerint használják. A lámpakezelést a norma tartalmazza, s e munkamozzanatot személyesen is mértem. Mellesleg, az eddigi friss méréseink szerint talán még lazák is a pénzzámlálási normáink. E témához kapcsolódik a pénzzámlálás is, amely idejét – a megfelelő előfordulási arányban – az eddigi normák szintén tartalmazták. Tapasztalataink szerint – hiába különítjük el a beszámolóknak –, a pénzzámlálás nem olyan mér-vő, mint amilyennek a posták nekünk jelzik.

Azért ezt is külön mérjük és külön normaidő és költségként jelenik meg a jövőben.

– *Van-e olyan terület, tevékenységi kör ahol érdemes a közeljövőben átfogó normarendezésre vagy -kiterjesztésre felkészülni?*

– Az üzletági felállás elindított egy folyamatot. Tudomásom szerint a pénzforgalmi üzletág normás szóhasználattal a 2-es és a 4-es tábla, azaz a pénzfelvétel és -kifizetés, valamint a főpénztári szolgálat összes normatételét soron kívül felülvizsgálja. Szeptember végén tervezik közölni a változtatási és felülvizsgálati igényt. Még nem tudom, normaidő csökkentés vagy növelés lesz-e a végeredmény, illetve kevesebb vagy több lesz a normával értékelhető tevékenységek köre. Annyi bizonyos, hogy mostanában szinte valamennyi üzletág felülvizsgálja különböző normáit, így a következő egy-két évben átfogó változásokra lehet számítani.

– *Szavai azt sugallják, hogy a normairóda nem tartja magát tévedhetetlennek, ugyanakkor megfontolt és körültekintő akar lenni.*

– Így van. Alapelvünk a postahivatali pártiság. Mi közöttük élünk és mérni csak náluk tudunk. Igyekszünk beleélni magunkat a postások helyzetébe, s meggyőzni mindenkit, a szakmát, a gazdasági vezetést, hogy mi a technológia szerint csináljuk. Ez nem zárja ki azt, hogy a postákon a reális ráfordítások jelenjenek meg. Nem az az elv vezet minket, hogy állandóan szigorítani kell, de nem hallgathatom el; végrehajtó szerv vagyunk, s vannak felsőbb szempontok, amelyekről nem vagyok illetékes nyilatkozni. Sokat vitatkozunk a szakmai vezetéssel, hogy az általunk mért időket a lehető leggyakrabban elfogadtassuk. A gazdaságossági szempontokkal ütközünk a leggyakrabban, de legtöbbször sikerült álláspontunkat elfogadtatni. Természetesen nem az a fő cél, hogy húzzunk, szigorítsunk, hanem a gazdálkodás, továbbá az információadás elősegítése. Mindazonáltal – élőmunka-igényessége folytán – a posta ma igen drága ágazat. A normák elősegítik a racionálisabb létszámgazdálkodást, ami nem azonos a létszám folytonos lefaragásával. Ráadásul, ha élő, folyamatossá lenne a technológia racionalizálása, akkor nem kellene ennyire összpontosítani a normákra.

Végül még annyit tennék hozzá: ne szidják a normásokat. Mi szeretjük a postásokat: úgy ülnék le mindenki mellé, hogy segítséget kérünk saját munkánk elvégzéséhez. Érdekes, hogy nem is az szokott megsértődni, akihez odaülünk, hanem akit kibagynak...

Üjlaki-Vázt László

ABNORMA

(Folytatás az 1. oldalról.)

CSÉR JÁNOS

– A munkaérték-mérés nemcsak a Magyar Postánál létezik, és erre nagyon nagy szükség van. Csak így állapíthatjuk meg, hogy az elvégzendő munkához hány, és milyen képzettségű emberre van szükség. A normát folyamatosan karban kell tartani, vagyis szigorítani kell. Én még egyszer sem hallottam a fordítottját. A normakarbantartók és a normázottak között pedig állandó vita van. Ma bizonyos tevékenységek idejét századmásodpercnyi pontossággal határozzák meg. Mi viszont azt érezzük, hogy nem értékelnek minden munkamozzanatot. A pénzzámlálásnál például változást hozott az, amikor megjelent az ötezer, vagy most az új tízezer forintos, és ezzel a készpénzmennyiség jelenősen csökkent. Így, az első esetben öt helyett csak egy bankjegyet kell megszámolni. A norma emiatti szigorításakor viszont nem vették kellő súllyal figyelembe, hogy a pénz akár hamis is lehet, ezért egyenként alaposan meg kell vizsgálni. Ráadásul a dolgozó köteles az esetleges hamis bankjegyből eredő kárt megfizetni, ha a tőle elvárható ellenőrzést nem végezte el. Az előírt ellenőrzésekkel együtt viszont a munkafolyamat gyakran negyven-ötven százalékkal is több időt vesz igénybe. Ha ezt felvetjük a normakar-bantartásnál, akár tíz évig is eltarthat, mire a javaslatunk a norma részévé válik. A lentől jövő kezdeményezéseket nem mindig veszik figyelembe.

– *A normaszigorítás miatt Önnek létszámot is kell csökkentenie. Mit tehet ilyenkor egy vezető?*

– Hogy megszigorították a normát, azt nem tudom kivédeni, és ebből a szempontból az idei év volt a legnehezebb. Eddig feldolgozóüzemi pótlékot kaptunk, mivel egy ilyen nagy épületben nehezebb dolgozni, hiszen nagyobbak a távolságok. Az anyagért is ki kell menni a pályaudvarra. Ezt a pótlékot egyszerűen elvették tőlünk, emiatt legalább 4-5 embert veszítettünk el. Annál szörnyűbbet nem tudok elképzelni, minthogy egy-egy ember elé kell állni, és azt mondani: elégedettek voltunk a szolgálattal, de a szigorított norma miatt egyszerűen fel kell hogy mondjunk. A múltkor el kellett küldeni öt embert a pénzforgalmi osztályról. Két választásunk volt: vagy valóban elküldünk öt embert, vagy az osztályon mindenki nyolc helyett hat órást lesz, viszont elveszti a negyed fizetését. Ez a pénzcsokkenés a legtöbb dolgozót nagyon rosszul érintette volna. Végül az öt ember elküldése mellett határoztunk.

A hozzáam tartozó postafeldolgozó üzem eleinte 6 irányítási terület 360 postáját és azok küldemény-feldolgozását végezte. 1986 óta azonban ezek a helyek fokozatosan visszavetk tőlünk a munkát. A keletkezett szabad kapacitást egyszerűen le kellett építeni. Miközben itt filléreket kell megspórolnunk normakar-bantartásokkal, a posta vezetői milliárdos beruházásokba kezdenek, átgondolatlanul. Itt megépítettek egy 15 ezer négyzetméteres postát, amit most már képteleneek vagyunk gazdaságosan kihasználni.

– *Mit változtatott a kézbesítők munkáján a normarendezés?*

– Ez a munkaterület közvetlen közönségszolgálatl kapcsolatos. A feldolgozószolgálatban, ha kevés az ember, vagy valaki megbetegszik, és visszamarad a küldemény, arról senki nem tud az adott posta belső rádióján kívül. Viszont ha egy körzetbe nem megy ki a kézbesítő, vagy a helyettese, azt a lakosság észreveszi. Itt nem lehet megtenni azt, hogy nem küldünk ki embert. Ezen a területen is terhelésvizsgálat alapján kell megállapítani a létszámot. Ez természetesen csak egy átlagot határoz meg: a kézbesítő változó munkaidőben dolgozik. A terhelésvizsgálat alapján átlagban kell ledolgoznia a napi nyolc órát, így a könnyebb napokon lehet, hogy csak öt órát van munkában, a nehezebbekben viszont akár tízet is.

A kézbesítők vannak leginkább kitéve az időjárás viszontagságainak. Komoly fizikai munkát végeznek. Mindegyiküknek fáj a lába, szívnyagybodás és egyéb betegségek lépnek fel náluk. Amellett komoly stresszt okoz, hogy sok pénz kell pontosan kezelniük. Itt egyéni, és zsebre menő felelősség van. Bérpolitikai intézkedések volt az, hogy mára elértük: a kezdő kézbesítő fizetése bruttó 29 ezer forint.

– *Hogyan látja a kézbesítők mai helyzetét – kérdézem az ötvenkilenc éves Borján Jánostól, aki 1952 óta dolgozik a postán.*

– Tavaly végeztünk utoljára terhelési vizsgálatot. Azóta viszont jelentősen megemelkedett a címzetlen nyomtatványok és a számlalevelek száma, és a forgalom folyamatosan növekszik. Székesfehérvár megyeszékhely, ezért rengeteg a levél. Az ipari fejlődés is nagymértékű itt, emiatt is emelkedik a postai küldemények darabszáma.

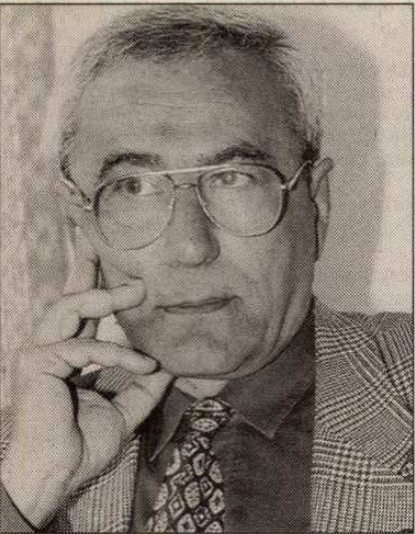
– *Mennyire követte a terhelés növekedését a fizetés?*

– Mivel a fizetés előre megszabott, nem lehet a terheléshez igazítani. A fizetés legfeljebb fizetésrendezéskor változhat. Csak ilyenkor tudjuk értékelni a dolgozót, de ez csak egyszer van egy évben. Székesfehérváron még nem fordult elő, hogy a forgalom visszaesésekor azonnal levetkét volna a fizetést is. Viszont a reálbérek sem növekednek.

– *Általában egy foglalkozás kritikáját az adja meg, hogy mekkora az elvádlás, és milyen könnyű embereket kapni.*

– Sajnos, ez itt igen nehéz – veszi vissza a szót Csér János. – Volt olyan időszak is, amikor rövid idő alatt az egész osztály lecserelődött. Sokan azt mondják, hogy a létszámleépítésnek is az a mozgatórugója, hogy a megmaradó emberek jobban megfizethetők legyenek. Én ebben nem hiszek. Ha a hosszú évek alatt kialakított normamérési rendszer valamilyen hibázik, az nagy gond. És az se jó, ha csak azért szigorítanak, hogy ezzel bért szabadítsanak fel, és emberek építsenek le, mert ez a minőségre hat ki.

Udvarhelyi András és Bálint

KONVERGENCIA ÉS GLOBALIZÁCIÓ

A POSTA ÉS TÁVKÖZLÉSI VILÁGSZERVEZET 28. KONGRESSZUSA 1997. AUGUSZTUS 18-22./MONTREAL

A Posta és Távközlési Világszervezet 1997. augusztus 18-ika és 22-ike között tartotta Montreálban 28. kongresszusát, amelyen 171 szakszervezet hárommilliónyolcszázötven ezer tagjának képviselőiben 521 küldött és 185 megfigyelő vett részt. A kongresszuson Magyarországot, a Postás Szakszervezetet Mundruczó Kornél képviselte. Öt kérdeztem a kongresszus munkájáról, eredményeiről. Az elnök elmondta, hogy a Világkongresszus széles körű előkészítő munka előzte meg és az esemény előtti hónapokban valamennyi földrész postás szakszervezete értékelte az elmúlt négy év munkáját és ennek alapján tett javaslatot a Világkongresszus napirendjére, főbb kérdéseire. Ennek volt köszönhető, hogy négy nap alatt valamennyi kérdést értékeltek és a bizottsági, majd a plenális ülésen határozatokat lehetett hozni.

A Világkongresszus kiemelt témája konvergencia és globalizáció a hírközlésben volt. Megtárgyalták a szervezet-építés kérdéseit, hogyan hatnak a multinacionális cégek a postaszolgálatra, milyen a nők helyzete, képviselete a különböző szervezetekben. Szinte valamennyi témában szerepelt a foglalkoztatás és a munkahelyek biztosításának problémája. A kongresszus értékelte a szakszervezeti jogok alakulását a különböző régiókban és foglalkozott a rasszizmus és idegen-gyűlölet egyre nagyobb terjedésének visszaszorításáról. Napirendre került az IPTT szervezet átalakítása, illetve névváltoztatásának szükségessége.

– Mivel bennünket a kongresszuson a posta szolgálat helyzete és jövője érdekelt, ezért célszerűnek tartom erről kicsit részletesebben is tájékoztatni az olvasókat. A kongresszuson megjelentek egyértelmű véleménye az volt, hogy a postai szolgáltatás fontos, közérdekűnek minősül és éppen ezért valamennyi szervezethez tartozó tagország küldöttje azt a véleményt fogalmazta meg, hogy magas színvonalon általános szolgáltatásokat kell nyújtani, egységes díjszabás alapján mindenütt és mindenki számára hozzáférhető módon és megfizethető áron. Ezt a tevékenységet csak az országok postai szolgáltatók képesek biztosítani. Felhívta a kongresszus a figyelmet arra is, hogy fontos a nemzeti posták és azok üzemeltetői számára, hogy korszerűsítsék és javítsák szolgáltatásaikat, szélesítsék a választékokat, az ügyfelek igényeinek kielégítését.

A kongresszus elítelte azt a politikát, amit egyes nemzeti posták gyakorolnak, miszerint a kihívásokra a személyzet létszámának csökkentésével, postahivatalok bezárásával válaszolnak. Ezzel azonban a Posta versenyképességét, működőképességét gyengítik. Egyértelműen fontosnak tartotta a kongresszus a szakképzést és az oktatást, valamint e területek fejlesztését.

A határozat foglalkozott a változtatások kérdésével, azt szükségesnek tartja, de szükséges ezek egyértelmű definiálása is. A postaszolgálat jövője

vője érdekében felhívta a kongresszus a tagországok figyelmét arra, hogy fektessen nagy súlyt a kollektív szerződések megtárgyalására, tartásnak szoros és élő kapcsolatot a szakmai szervezetekkel, mint ahogy a nemzetközi szervezet élő kapcsolatot tart az UPU, a Postások Szakmai Világszervezetével. Végül egy tudományos felmérést ismertettek, amely szerint a postákon 2005-ig forgalom-növekedés várható. A levelek mennyisége is nő, annak ellenére, hogy egyre nagyobb konkurenciát jelentenek az elektronikus hírközlő eszközök.

A Világkongresszus határozott arról is, hogy növeli irodáinak számát, elsősorban a kelet európai országokban.

A szakszervezeti munkáról szólva megállapították, hogy szinte valamennyi országban csökken a foglalkoztatottak száma és ezzel együtt a szakszervezeti taglétszám is. Ezért hangsúlyt kapott a tagtoborzás, a tag-építés kérdése és feladatként határozták meg a szövetség oktatás- és képzéspolitikáját, a tapasztalatok átadásával segítséget nyújtani azoknak a szervezeteknek, ahol jelentősen csökken a létszám.

A szervezet javaslatot tett arra, hogy változzon meg az IPTT neve, hogy ezzel is biztosítsák és lehetővé tegyék adjon arra, hogy a rokonszámok is kapcsolódhassanak ehhez a hírközlési érdekvédelmi szövetséghez. A postások szerették volna, ha a szervezet nevében a postás szó megmaradjon, de hosszú vitát követően végül a többség a Hírközlési Szövetség nevet választotta. Ez lehetőséget ad arra, hogy csatlakozzanak a sajtó, az elektromos média szervei. Még tartott a kongresszus, amikor hírt kaptunk arról, hogy a kereskedők belépési szándékukat nyilvánították a hírközlési szövetségbe.

A kongresszus személyi kérdésekben is döntött. Nyugdíjazása miatt felmentette Kurt Peritom, a Világövetség elnökét és döntő többséggel megválasztotta Kurt Van Harren, a Német Postás Szakszervezet elnökét a Világövetség elnökének. Ezenkívül a kontinensek elnökeinek megválasztására is sor került, az európai szekció elnöke az Angol Postás Szakszervezet elnöke lett.

A Világszervezet Kongresszusán a Magyar Szakszervezet, habár az európai szakszervezetek között nagy létszámát tekintve az első hat-nyolc között szerepel, a tagdíj elmaradás miatt, a mandátumvizsgálobizottság megfigyelő státuszba sorolta vissza. Ez megfosztott bennünket attól, hogy a Világkongresszusnak bemutatkozhassunk, bizonyos kérdéseket megvitathassunk, megerősíthessünk, de megfigyelőként ez nem adatott meg. Mindenképpen fontosnak tartom – hangsúlyozta Mundruczó Kornél –, hogy a tagdíj elmaradásunkat rendezzük és így visszasszerezük tagsági státuszunkat.

Udvarhelyi

EMLÉKEZÉSEK EGY GONOSZ VILÁGRA

Dr. Dedics Imre 1953-tól 57-ig volt a posta vezérigazgatója. Most a Strigonium Idegenforgalmi Részvénytársaságnál látja el ezt a feladatot, és képviselő az esztergomi önkormányzatnál. Valódi szakmája jogtanácsos.

– 56-ban már a levegőben volt valami, de a postán nem éreztük. Igyekeztem ezt nem tudomásul venni. Innen nem jártunk gyűlésre. Lefoglalta az energiáimat a posta. Csak az érdekelt, hogy a postát működésben tudjam tartani, bármilyen történik. En ezért éreztem magam felelősnek. Se tüntetésen, se a Petőfi-körben nem vettem részt. Az első nap a rádióból értesültem az eseményekről. Akkor érintett először közelebbről, amikor Gerőtől utasítást kaptam, hogy én felelek azért, hogy az ő rádióbeszédét a rádió valóban sugározza. Ki kellett mennem Laki-hegyre. Mikor visszajöttem, a munkások már teherautóval özönlöttek befelé, a diákok tüntettek. Bementem a vezérigazgatóságra, éjszakára berendeltem a vezetőket. Valamennyien ügyeletet tartottunk.

– *Miért?*
– Nagy felelősséget éreztem azért, hogy ilyen nehéz időkben a távközlés működjön: működésben is tartottuk. Egyetlen telefonközpont nem állt le. A postakézbesítésnél is folyt a munka. Ahol nem lőtek, ott mentünk. Elvártam tehát minden vezetőtől, hogy éjszaka is dolgozzanak, és bejöjjenek. Erről a 45-ös idők jutottak eszembe. Ugyanezt követeltem meg én is, mint annak idején a vezérigazgató.

– *Politizáltak a postások?*
– Én senki mellett nem foglaltam állást. Meghallgattuk, hogy mit mondanak, de a munkára kellett mindenkinek összpontosítani. Később az anyósom hallotta, hogy a földalattin név szerint engem fenyegettek, mondván, hogy az ávosokat átöltöztetem. Kiderült, hogy a Szakács bácsi, a portás, aki párttitkár is volt, berendezett egy szobát, ahol postasegyenruhát kaphattak a menekülő ávosok. Erről nem tudtam, de ha tudtam volna, akkor sem akadályoztam volna meg. Nem azért mert az ávosokat kedveltem volna. Nem érdekelt a dolog, nem is mentem utána. Én még postás rendezvényeken vettem részt. Így történt, hogy mikor nem voltam ott, a forradalmi bizottság engem egyhangúlag megválasztott vezérigazgatónak. Ezt utána a rendszer is megerősítette. Mást kirúgtak, engem nem.

– *Miért nem vett részt ezen az ülésen?*
– Nem is akartam elmenni. Úgy döntöttem, hogy sehova nem állok. Nem akartam egyetértetni senkivel.

Egy-egy történelmi évforduló, nevezetes dátum alkalmából megszokott, hogy az újságok, esetleg a rádió és a televízió is megszólaltatja az adott kor egyik-másik nevezetes személyiségét, aki elmondja, hogyan élte át az oly fontos napokat, éveket. A lelkem ilyenkor mindig háborog. E riportokban arról a másik személyről általában megfigyelkedzik a „hálás utókor”, aki a nagy vagy kevésbé nagy tettek elkövetésekor – jóban és a rosszban – a riportalany mellett állt. Arra a társra gondolok, aki biztosította a nyugodt körülményeket, s aki néha ezért az életével fizetett. E gondolatok jegyében Dedics Imrénét, a Magyar Posta 1954–57 közötti vezérigazgatójának feleségét kértem meg arra, mondja el ő hogyan élte át férje börtönéveit.

1957. december ötödikének hideg téli estjén fejeződött be a 23 éves fiatalasszony, **Dedics Imréné** addigi boldog élete és vette kezdetét sorsának – amit akkor még nem tudhatott átmeneti – rosszra fordulása. Mikulás előestéjén kikészítették a gyermekek Mikulás napi ajándékát Dedicsék is. Eppen becsukták az ablakot, amikor megszólalt a csengő. Az ajtóban két bőrkabátos férfi állt, letartóztatási parancssal Dedics Imre, a Magyar Posta vezérigazgatója ellen. Közölték, hogy tisztasági csomagon kívül nem vihet semmit magával. Még a karóráját is otthon hagyták!

– Borzasztó érzés volt ezt végignézni! Elmondani sem lehet! – emlékszik vissza erre az este és az ezt követő napokra a még ma is szép feleség.

Lassan előjönnek a múlt szomorú napjai. A három szobás Ménesi úti szolgálati lakásban történt házkutatások. A lakásban a házaspár, 3 és fél éves kisgyermekük és az asszony édesanyja és nagynyja élt.

– A nyomozókon látszott, hogy elcsodálkoztak azon a szinten puritán egyszerűsége, ahogyan mi itt éltünk.

A család nem tudta miért és mennyi időre vitték el a férjét. Két nap múltán végre megszörcsört a telefon, s egy hang közölte, hogy az Andrásy út – akkor Népköztársaság útja – 62-ben van. A következő héten ismét megjelentek a nyomozók, bélyegalbumot kerestek. Dedics Imre nem volt bélyegygyűjtő, ha ajándékba kapott is bélyeget, nem tekintette tulajdonának, s nem vitte haza, vezérigazgatósági dolgozósobájában tartotta. A nyomozók többsége a feleséggel, a családdal udvarias volt, és amennyit lehetett közölték is a fiatalasszonnyal, aki így tudta meg, hogy férjét a Fő utcába, majd innen a „Markó”-ba szállították. 1958. márciusában végre lehetőség nyílt arra, hogy láthatási időben találkozzon férjével és tisztasági csomagot is vigyen neki. Ekkor még nem született vádirat és talán még a nyomozók sem tudták, tulaj-

– *Milyen volt a postások bangulata?*

– Csak a szovjet beavatkozás után vált kommunistaellenessé. Tehát november 4-e után kezdődtek a sztrájkok. Sok kézbesítőhivatal nem dolgozott. Leállt a járműtelep. Én fejembe vettem, hogy megindítom a működést. Kimentem, könyörögtem, hogy ne sztrájkoljanak.

– *Hogy vette rá az embereket, hogy dolgozzanak?*

– Nagyon nehéz volt. Feltételeket szabtak, azt mondták, hogy utálják az egyik igazgatót. Őt leváltottam. Lassan újra elindult a munka. Másrészt azt próbáltam megakadályozni, hogy az embereim ne disszidáljanak tömegesen. Sok mindent ígértem. Mondtam, hogy nem érdemes elmenni, itt is javulni fog majd a helyzet. Politikát egyáltalán nem kevertem az érveimbe. Nem is hallgatták volna meg, megverték volna. Egyszer megvádoltak azzal, hogy Kádár bérrence vagyok, mert maradásra bízatom az embereket. Erre az választoltam, hogy én egyszerűen csak azt szeretném, ha a munka folya, az emberekhez jutnának a levelek, amiket várnak. Ez hatott.

– *Hogyan jutalmazta a felső vezetést, hogy beindította a munkát?*

– Sehogy. Ezt természetesnek vették. De még többet vártak tőlem, mert október 23-a és november 4-e közt a miniszter is nálam keresett menedéket, mert azt hitte, üldözik – senki nem üldözte. Elkísértem egy barátomhoz, újságot vittem neki. Nem mert hazamenni. Attól félt, hogy az ellenforradalmárok kergetik. Volt egy Soltész nevű üzemi rendőr, akinek volt egy töltény nélküli géppisztolya. Beültünk egy autóbá. Elvittük, ahol biztonságban érezhette magát, két na-

ponként meglátogattam. Közben, hogy a vezérigazgatóságot se piszkálják, mondván, hogy ott vörösök vannak, szóltam a Szakács bácsinak, hogy tegyenek ki egy nagy nemzeti zászlót. A harcok után sem akartam belefolyni semmibe. Ekkor volt a forradalmibizottság-választás. Leállítottuk a sztrájkot, megindítottuk a munkát. Itt követtem el egy megdöntölanságot. Nem számoltam azzal, hogy már nem a Bebrics lesz a miniszter, hanem egy villamosellenőr, aki utálta a postásokat. A feleségét valamikor egy áruházból prostitúció miatt rakták ki. Nekem távoli rokonom volt a felesége akkori felettese. Rádásul volt egy gázszámlaleolvasó barátja, aki igazgató akart lenni, én pedig igyekeztem ezt lehetetlenné tenni. A másik gond az volt, hogy amikor a televíziózást akartuk megindítani, akkor azt mondtam, hogy az NDK-ból kell „berendézést és nem a szovjetektől, mert az használhatatlan. Ezt mind a számlámra írták. Szerettem volna, ha az új követelmények teljesítését hozzáférő emberekkel próbáltuk volna meg. Egy borbély, a honvédelmi miniszter öccse, osztályvezető volt. Gondoltam, hogy ne legyen osztályvezető, ezért lefokoztam. Ezt ő nem tudta elviselni. Ezután a honvédelmi miniszter, aki Kádár után a második legfontosabb ember volt, telefonált a postához, hogy engem ki kell rúgni. Ez volt a fő bűnöm. Kiadták az ávónak, hogy keressenek erre valamilyen jogcímet. Azzal vádolták meg, hogy a posta által kiadott bélyegekkel üzérkedtem, hogy spekuláns vagyok, mert munka nélkül tettem szert jövedelemre, hogy 56-os bélyeget nyomattam ki „1956-forradalom” felirattal. Valóban volt ilyen bélyeg, de nem én adtam ki. Aztán elektronikus telefonközpontot akartam beszerezni Svédországból. Akkor azt mondták, hogy a Siemens és az Ericsson ügynöke vagyok. Ezzel tették meg a felső vezetést. 1957 karácsonyán tartóztattak le, a tárgyalás 58-ban volt. A vád nagy értékű deviza-bűncselekmény, szervezkedés, üzérkedés. A Siemens-ügy állami érdekek károsítása volt. Olyan dühös voltam a vádiratra, hogy nem is olvastam el figyelmesen. Az ügy lassan kihűlt, a tanúk nem vallottak. A bíró mégsem merte ejteni a vádat, ezért olyat próbált találni, ami nem jár priusszal. Kitalálta az üzérkedés legendyebb formáját. Amíg a per folyt, két és fél évig, vizsgálati fogságban voltam. Ezt a két és fél évet kaptam ítéletként, így ekkor azonnal szabadlábra helyezték.

Udvarhelyi András és Bálint

donképpen mit keresnek. A feleség pedig végképp semmit sem tudott. Mindent megpróbált: elment a Parlamentbe, hisz 1956. november 5-én, amikor két páncélos tank állt meg házuk előtt ide, ebbe az épületbe vitték férjét, hogy innen irányítsa a postát. Elment a minisztériumba is, mivel még 1957 őszén, a közlekedési minisztériumból küldték ki hivatalos delegáció élén az Egyetemes Postaegyesület Ottawában megtartott XIV. Kongresszusára. A Pártközpontban azt szerette volna megtudni, mi a vád férje ellen.

– 1958. januárjában, nehogy közveszélyes munkakerülőként előállítsanak, férjem régi postás kollégái segítségével sikerült elhelyezkednem függetlenített kultúrosként, a budai gyermek tudószanatóriumban – fűzi tovább az emlékezést szálait Dedics Imréné.

– A szanatórium igazgatója, Petrányi professzor tudta ki vagyok.

Tüdőbeteg gyermekek tanítása utáni – 12-20 óráig tartó – lefoglalása, szórakoztatása volt a feladata. A vasárnapi láthatási várakozásban megdöbbenve hallhatta, hogy milyen boldogok azok, akiknek férje „csak” 8-10 évet kapott. Egyre jobban félt. 1958 szeptemberében az addigi szolgálati lakást is el kellett hagynia a családnak. Külön protekcióval – Csanády György miniszter hozzájárulásával – sikerült a Pallai utcában egy 2 szobás lakást kapnia.

– Ekkor is nagyon sokat köszönhettem a postásoknak. Nándi bácsinak, a vezérigazgatóság gondnokának, Tiszavölgyi Lászlónak, aki saját pozícióját veszélyeztetve, férjem letartóztatását követően is sokat segített. Kövesi Béla vezérigazgató, férjem korábbi helyettese pedig nem engedte elvenni a telefonunkat. A sok bajban, szenvedésben éreztem, hogy a postások mellettünk állnak. Segítettek költözködni, villanyt szerelni, berendezni az „új” lakást ...1958 novemberére

POSTAI VILÁGNAP '97

Oktober 9-én, a 27. Postai Világnapon, és az UPU megalakulásának 123. évében a postásokra emelik poharaikat az ünnepi szónokok.

E jelképes pohárköszöntőmben én is szeretném e lap hasábjain elmondani azt, hogy miért és miről szól, illetve kiket köszöntünk ezen az ünnepi napon.

...Sok-sok évvel ezelőtt, pontosabban az elmúlt évszázad 74. évének szeptember 15. napján Németország felhívására, hogy a különböző országok hozzanak létre egy minden államot magában foglaló egyesületet, mely a levelek, a nyomtatványok és az áruminták egységes díjszabásáról és átszállításáról folyamatosan rendelkezze, Bernben, a svájci országgyűlés termében 22 állam postai képviselői 25 napi tanácskozás eredményeként 1874. október 9-én megalakították az „Általános Postaegyesületet, amit ma Egyetemes Postaegyesület (UPU) néven ismer a világ.

1945-ben a német fegyverletelt követően a béke biztosítása érdekében, a fasiszma ellen küzdő nagyhatalmak egy olyan nemzetközi szervezet létrehozására törekedtek, mely meg tudná menteni a jövő nemzedékeit egy újabb világháború borzalmaitól. Hosszas tárgyalások után 1945. október 24-én 50 állam képviselője írta alá az Egyesült Nemzetek Szervezetének (ENSZ) alapokmányát. Ezt az évszámot, valamint az ENSZ létrejöttét, azért tartom fontosnak megemlíteni, mert 1947. július 1-én létrejött egy olyan megállapodás, mely szabályozza az ENSZ és az UPU viszonyát. 1949. október 22. óta pedig az Egyetemes Postaegyesület az ENSZ egyik szakosított intézménye.

1969. október 1-től november 14-ig ülésezett Tokióban az UPU XVI. kongresszusa, s itt azt a határozatot hozta, hogy minden október 9-én, azaz az Egyetemes Postaegyesület alapítását magába foglaló okirat aláírásának évfordulóján emlékezzenek meg a világszervezetről. Más, az ENSZ-hez tartozó nemzetközi szervezet már korábban is tartott ilyen ünnepnapot. Ezekhez zárkózott fel 1969-ben az UPU is. A Magyarországon – a Nemzetközi Távközlési Egyesület Távközlési Világnapjának mintájára – Postai Világnapnak nevezték el és 1970. óta ezen elnevezéssel ünnepeljük október 9-t.

A soron következő, XXII. Kongresszust 1999-ben Peking rendezi.

R. M.

TALLÓZÓ

1957. október POSTATÖRTÉNETI ÉRDEKESSÉG A HALADÓ SZELLEMLÉ ÚJSÁGÍRÁSÁN

A múlt század első felétől újságait lapozgatva érdekes postatörténeti adatokra találhatunk.

A kiegyezés utáni magyar újságírásnak a kormány lapjával, a *Pesti Naplával* szemben álló megmarkánsabb képviselője az *Igazmondó* volt, amely homlokzatán büszkén viselte a „Baloldali Néplapja” jelzőt.

Mit ír a Baloldali Néplapja az 1870. évi 16. számban, mely április 17-én, vasárnap jelent meg? A nép ügyvédje című állandó rovatból tudjuk meg, hogy a városhidvégi postamester nem részesíti egyforma elbírálásban a kormány lapját, a Pesti Naplót a nép lapjával, az Igazmondóval szemben.

A postamester úr ugyanis megköveteli a néplap előfizetőitől, hogy maguk menjenek be az újságról a hivatalba, s ennek ellenére évi 12 forint kézbesítési díjat szed be tőlük. Ezzel szemben a kormány szócsovéta, a Pesti Naplót házhöz viszi a postás és kézbesítési díjat se számít.

1967. október ELŐKÉSZÜLETEK A KOLLEKTÍV SZERZŐDÉSRE

...A SZOT a kollektív szerződés megkötéséhez nagyon hasznos és sokoldalú, részletes irányelveket adott ki. Az irányelvek szerint megemlítünk néhány fontosabb területet, amelyek szabályozására sor kerül:

- A munkaviszony keletkezésének, megszűnésének módja, feltételei és korlátai.
- A munkaidő, a pihenőidő és a túlmunka rendszere.
- A jutalomszabadság, tanulmányi szabadság, a rendkívüli és fizetés nélküli szabadság rendszere.
- A dolgozók bérezése, bérigazgatás.
- A részesedési alap felosztása, felhasználása.
- Béren kívüli juttatások (kedvezményes üzemi étkeztetés, gyermekintézmények, munkásszállás, munkásszállítás, stb.)
- Azok a munkakörök, ahol munkaruhát biztosítanak.
- Az egészségvédelmet és társadalombiztosítást szabályozandó kérdések.
- A kiemelkedő termelési, gazdasági eredményeket elérő dolgozók erkölcsi, anyagi elismerésének feltételei, módjai. stb.

1977. október

Idézet a Gyáli úti Postaműszerész Tanonciskola egykori hallgatóinak 40 éves találkozójáról írott riportból:

Mustó József, az örök tréfamester még sok minden egyébre is emlékezik.

Richter atya, a keménykező „családfő” (ma iskolavezetőnek neveznék) feladja a fogaskérdést. Esős időben belép az ügyfél a telefonfülkébe, levezi a kézbesítő, bedobja az érmet... de sehogy sem kap vonalat. Mi lehet ennek az oka?

- Dugulás.
- Nem.
- Zárlat.
- Nem... nem... nem...
- Nem figyeltetek a feladatra. Azt mondtam, esős idő van.
- Kábelbeázás.
- Nem. Az ügyfél az esernyőjét a villára akasztotta.

G. É.

70. BÉLYEGNAP

A Magyar Bélyegygyűjtők Országos Szövetsége (MABÉOSZ) a Magyar Posta Rt. támogatásával 1997. szeptember 19–22. között JUBILEUMI NEMZETKÖZI BÉLYEGKIÁLLÍTÁST rendezett a Magyar Kultúra Alapítvány Házában.

A nagyszabású bélyegkiállításon, amely egyben a 70. Bélyegnapot is köszöntötte 5760 albumon 73 magyar és 18 külföldi kiállító mutatta be gyűjteményét. Reprezentatív kiállítási anyaggal mutatkozott be a Bélyegmúzeum és a magyar bélyegek egyik legnagyobb gyártója, a Pénzjegynyomda Rt. is.

A kiállítást *dr. Lotz Károly* közlekedési, hírközlési és vízügyi miniszter nyitotta meg.

A kiállítást fővédnöke *dr. Demszky Gábor*, Budapest főpolgármestere, *Doros Béla*, a Magyar Posta Rt. vezérigazgatója és *Kurdics Sándor*, a MABÉOSZ elnöke volt.

A Magyar Bélyegygyűjtők Országos Szövetsége az idén ünnepli fennállásának 75. évfordulóját. A MABÉOSZ alapító tagja volt az 1927-ben létrehozott Nemzetközi Filatéliai Szövetségnek (FIP), valamint kezdeményezője volt az Európai Filatelistai Szövetség (FEPA) megalakításának.

A MABÉOSZ 75. születésnapjára elkészült a világ legnagyobb bélyegmozaik képe, *Kiss Győző* grafikusművész tervei alapján, 3x6 méteres nagyságban, a szövetség ifjú bélyegygyűjtőinek közreműködésével. Megközelítőleg 100 ezer használt magyar postabélyeget ragasztottak fel.

Rákóczi Margit

JÓ, HA TUDJA...

●●● hogy 1998-ban lesz 100 esztendeje annak, hogy Genfben meggyilkolták Erzsébet királynét. Sissi mindmáig a legnépszerűbb magyar királyné, példáulan a személye iránt érzett szeretet, tisztelet. Emlékét hazánkban a Sissi Baráti Kör és az Erzsébet Királyné Alapítvány ápolja. A Sissi Baráti Kör és a Convention Budapest Kft. rendezvénysorozatát szervez, amelynek célja: Sissi életének és korának megismerése. A vetélkedőt három korosztálynak hirdetik meg:

- az ifjú császárné (16-20 éves korig)
- a magyarok királynéja (21-35 éves korig)
- az idősedő Erzsébet (korhatár nincs)

Mindhárom kategóriában szépségkirálynőt is választanak. A műveltségi vetélkedőre és szépségversenyre 1997. december 31-ig lehet jelentkezni. Érdeklődni lehet telefonon a 267-4583 vagy tel./fax: 117-8773 számon.

●●● hogy a terhességi-gyermekágyi segély az anyasági ellátások közül az egyetlen, melynek jogosultsági feltétele változatlanul biztosítási időhöz kötött és mértéke összefüggésben van a jogosult szülést megelőző időszakban elért keresetével. A terhességi-gyermekágyi segély ugyanis csak annak jár, aki a szülést megelőzően két éven belül 180 napon át biztosított volt és a biztosítás tartama alatt, vagy a megszűnését követő 42 napon belül következik be a szülés. Jogosultságot szerezhet a szülő nő akkor is, ha a biztosítás megszűnését követő 42 napon túl táppénz, illetőleg baleseti táppénz folyósításának ideje, vagy a folyósítás megszűnését követő 28 napon belül szül.

●●● hogy a Bébiker Diszkont Babaáruházai nagy választékban kínálnak baba- és gyermekruhákat, pelenkákat, babakozmetikumokat, játékokat, baba- és gyermekbútorokat, babakocsikat, biztonsági üléseket. Üzleteik címe: Székesfehérvár, Széna tér, Győr, Mészáros L. u. 12., Miskolc, Győri kapu 24/c, Budapest XIX. Üllői út 184., valamint Budapestben a XIII. kerületben a Váci út 134. alatt lévő Diszkont Babaáruház és Bababizományi. Itt használt babaholmik bizományba vétele és eladása is folyik.

●●● hogy a Minuturs Utazási Iroda idén is meghirdeti „Nyugdíjas Ösz” elnevezésű programját, olcsó utazási lehetőségeket kínálva nyugdíjasoknak. Tiszacsegén a Hotel Tiszatermberben szeptember 15. és december 20. között rendkívül kedvezményesen, 550 Ft/fő éjszaka áron igényelhetők szállások. Az ár nem tartalmazza az ellátást és 60 év alattiak esetében az idegenforgalmi adót. A szálloda vendégei részére fenntartott ingyenes termálvizet úszómedencéje alkalmas reumatikus betegségek kezelésére. Érdeklődni lehet a (1) 138-2841 telefonszámon Fazekas Mihály ügyvezető igazgatónál.

●●● hogy, a Cserhát Turisztikai Információs és Szervező Iroda „Utazás a múltba” elnevezéssel 2-4 és 8 napos gasztronómiai élményekkel, borkóstolással, vadlissal, népi mesterségek kipróbálásával tarkított élményújs programokat kínál. Címük: 3780 Edelény, Borsodi út 9/a. Tel./fax: (36-48) 342-999.

●●● hogy a kínai akupresszúrának egy különleges változata a csikung, a golyóterápia. A csikung a jógára emlékeztető ősi kínai gyakorlatrendszer, melynek célja az egészség megőrzése, a betegségek diagnosztizálása és gyógyítása, a test ellenálló képességének növelése. A speciális kő- vagy fémgolyók pörgetése a tenyérben serkenti a feltorlódot energia áramlást, és ezáltal a beszűkült, eltömődött vezetéseket kitisztítja. A gyógygolyós módszer Kínában igen elterjedt, elsősorban az idősebb korosztály körében. Népszerűsége annak köszönheti, hogy a légzőrendszeri, emésztőrendszeri, valamint a vérkeringési rendszeri betegségek gyógykezelését hatásosan lehet kiegészíteni vele.

●●● hogy mi történik, akkor amikor a napfény esőcseppét ér, s a fény egy része keresztülhalad a vízcsepp közepén. Az alul és felül belépő fény ilyenkor megtörik, eltérül, és hét alkotó színére bomlik. Ekkor keletkezik a szivárvány. A szivárvány azonban csalfa tünemény. A törési és visszaverődési szögnek állandónak kell maradnia ahhoz, hogy láthassuk. A szivárvány felé lépdelve, annak távolsága mit sem változik. Ezért hiú ábránd átsétálni a szivárvány alatt.

●●● hogy a Paksi Atomerőmű Részvénytársaságnak van egy Látogató Központja, mely várja az érdeklődőket. A múzeum, vagy ahogy itt nevezik: a látogatóközpont csaknem ezer négyzetméter alapterületű épületben van. Az épületben lévő ember- és természetközponú állandó kiállítás nem az atomenergia dicsőretét zengi, hanem magát az atomenergiát kívánja elhelyezni a hétköznapi világban. Már az is különlegesség, hogy az előcsarnokba belépő egy nagyméretű akváriumot lát a Duna elővilágával, a háttérben parti tájat az erőművel. Az akvárium vizét a paksi Dunához hasonlóan az erőműből visszatérő hűtővíz dúsítja oxigénnel. A látogató a „bizalom képernyője” segítségével betekinthez az erőmű belsejébe, megtudhatja mi történik abban a pillanatban a vezénylőteremben, az atomreaktor csarnokában, vagy a villamos energiát előállító generátorok környékén. Az épület tetején lévő üvegkupolából panoráma nyílik az erőműre. Pihenésként a mini postahivatalnál meg lehet írni az üdvözlötet a barátoknak, amelyhez a képeslap, a toll és a bélyeg ajándék. Aki további izgalmaikra vágyik és betöltötte már a 16. életévét, azt várja az atomerőmű üzemi területén, ahol egyórás séta során, csoportos látogatás keretében szakavatott idegenvezető kíséretével járhatók végig a legérdekesebb részek. A látogatóközpont hétköznapiokon 9-15, szombaton 9-13 óra között tart nyitva. Az üzemi terület látogatására csak hétköznapiokon van lehetőség, és ezt az igényt legalább három héttel korábban jelezni kell. A látogatás díjtalan. Címük: Látogató Központ 7031 Paks, Pf. 71. Telefon: 75/318-833.

Rákóczi Margit

TANÁCS - MINDEN KOROSZTÁLYNAK

Időszámításunk előtt a negyedik században élt SENECA Lucius Annaeus filozófus, író, államférfi. Luciliushoz intézett erkölcsi levelei olyan bölcsességeket kötnek csokorba, amelyek azóta is érvényesek. A mostani rejtvényünkben idézett tanács egyik legfontosabb emberi kapcsolataunkhoz ad fogódzót. A számok mindig azonos betűket jelölnek, a rejtvényábra alatti kockákban találják a megfejtést. Az induláshoz segítségül adunk hat betűt: 1=T, 2=E, 3=R, 4=S, 5=A, 6=O.

7	5	8	5	9	6	10		11	12	9	5	10	5	13
2	8	2	11	2		12	14	15	16	5	9		16	5
14	15	4		17	6	14	6	8	6	18		8	5	13
	17		1	2	3	2	4	5		6	14	2	18	5
4	19	18	5	3	5	4		4	5	8	5	20	6	4
5	21	19	9	15	10			4	21	9	15	3		8
3		11	5	10		22	6	9	6	4		4	15	3
5	20	5	12		7	2	8	23	14		8	12	4	12
17	23	9		8	23	8	2	20		14	6	3		5
	21		3	6	10	2	9		14	2	18	15	8	16
14	12	10	5	3	12	20		16	12	10	5	14	12	9
5	20	26	3	2		2	3	2	16	2	9		13	
3	5	9		8	5	21	19	3	12	9		8	24	16
23	13		21	2	10	2	14	25		2	14	2	4	2
20	5	24	4	12	10	9		4	21	8	6	18	2	10

5	7	5	3	15	9	4	15	18	19	9	15	10	17	12
---	---	---	---	----	---	---	----	----	----	---	----	----	----	----

10	10	12	20	2	8	8	5	7	5	3	15	9	4	15
----	----	----	----	---	---	---	---	---	---	---	----	---	---	----

18	2	8	26	9	9	12	9	23	8	10	12
----	---	---	----	---	---	----	---	----	---	----	----

Teknős Erzsébet

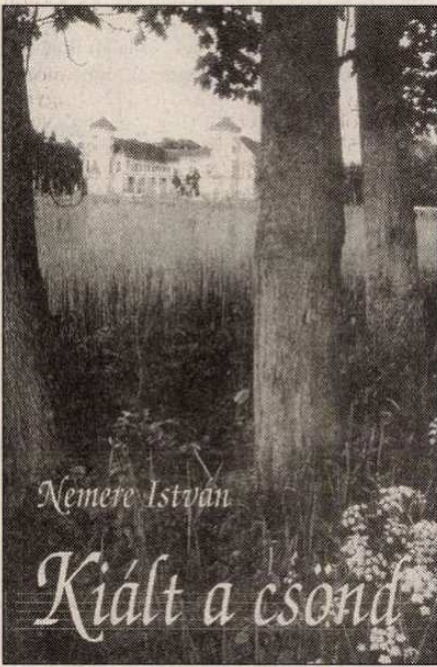
KAKAS

1909. január 22.–1910. február 9.
1921. február 8.–1922. január 26.
1933. január 25.–1934. február 13.
1945. február 12.–1946. február 1.
1957. január 30.–1958. február 17.
1969. február 16.–1970. február 5.
1981. február 4.–1982. január 24.
1993. január 22.–1994. február 9.

SORS: Az őszinteség és elfogulatlanság jegyében született. Királyi megjelenésű, egyenes tartású, szípkázó, színes egyéniség. Jelméke a Nap, ő a hős, az élet őrzője. Ellentmondásos személyiség, a konformizmus és különtség, a harciasság és bölcsesség sajátos keveréke. Konzervatív, tiszteli a hagyományokat, erkölcsi felfogása sziklaszilárd. Mindenben tökéletességre törekszik, vágyik a sikerre, amit a gazdaságban, a dicsőségben, vagy a példás családi életben vél megtalálni. Legfőbb célja, hogy feltűnést keltsen és hasson másokra, hisz mindenkinek éreznie kell, ő az úr a szemétdombon. Merésznek, kalandornak látszik, pedig csak nagyzó, azonban képes a legveszélyesebb kalandba is belemenni. A szerencse nem hullik az ölébe, mindenért meg kell dolgoznia, éles csőrével a legkeményebb talajtól is képes a legszükségesebbet előteremteni.

Fábián L. Gyula

Előre megmondom: ezúttal egy olyan könyvet fogok rovatom olvasóinak a figyelmébe ajánlani, amit még én sem olvastam el egészen. Nemere István legújabb munkájáról van szó, amelyet az Argumentum kiadó gondozásában vehetünk kézbe, *Kiált a csend* címmel. Mielőtt azonban erről a kötetről leírnám a benyomásaimat, megtagadom az alkalmat, hogy néhány sort szentelhessek a legkülönösebb magyar írónak, akit van szerencsém személyesen is ismerni.

Azt hiszem, ha közvélemény-kutatással próbálnánk meg tisztázni, hogy ki a legkedveltebb szerző napjainkban, *Nemere István* egészen biztosan ott állna a dobogó fokán. Könnyű neki: saját bevallása szerint eddig mintegy kétszáz könyvet írt, a legkülönösebb műfajokban. Termékenysége meglepő igényességgel párosul. Akik szeretik forgatni a munkáit, vagy esetleg otthon őrzik egy-egy korai bestsellerét, valamennyien tanúsíthatják ezt. Ha bármilyen futólánc áttekintjük Nemere életművét, amelynek megírásában valahol félúton járhat, azonnal szembetűnik, hogy nem lehet őt beszkatylázni egyetlen irodalmi vonulat tagjai közé sem. Írt tudományos ismeretterjesztő könyvet, szép számmal jelentek meg fantasztikus elbeszélései, kisregényei, számtalan tematikus tárgyú könyv őrizi érdeklődését az emberiség kultúrtörténete iránt, bűnügyi munkáinak se szeri, se száma, és komoly téma-választású regény is bőven található a könyveinek kijelölt könyvespolcon.

Nemere István mehökkentően könnyedén ír. Azt is mondhatnám: mehökkentően könnyű követni őt munkáinak lapjain. Aligha választhatnánk nála

KÍNAI ASZTROLÓGIA

Fejlett üzleti érzékű és versenyszellemű, kölkező, de találekónysága megmenti a csődtől. Eredeti, független, élénk társasági életet él, mégis a rendezett családi élet mellett dönt. Életének első három évtizede hullámhegyekkel és völgyekkel tarkított, nehezen tud érzelmileg és szakmailag megállapodni. Tapasztalataiból okulva öregkorát már boldog jólétben élvezheti.

JELLEM: Erős, egyenes jellem, szeszélyes természettel. Személyisége három síkú: az első a látszat, a másik a valóság, harmadik az érzékenység. Szeret ragyogni, elegáns megjelenésű, méltóságteljes viselkedésű. Gőgösnék tűnik, valójában önbizalomhiánytól szenved. Nincs diplomáciai érzéke, nyílt beszédével erőszakosnak, durvának tűnik, ami megnehezíti az életét és akadályozza a karrierjében. Intelligens, művelt, tudása csodálatra méltó, érdeklődése sokoldalú, kitűnő a memóriája. Legfőbb erénye a tudásvágy, az alaposág és szakszerűség. Nagyon jó szervező, előtanulmányozás nélkül nem kezd bele semmibe. Hatékonyan, módszeresen és fáradhatatlanul képes dolgozni, így rendszerint sokra viszi az életben. Fejlett jogi és szociális érzékétől vezérelve szolgálatkész és segítőkész. Vidám, szórakoztató, barátságos, széles baráti körrel rendelkezik. Kedvessége ellenére nehéz vele együtt élni, mert képes önzővé és önféjűvé válni, különösen, ha kritizálják. Érzékeny,

hiú, érzéki, bohém, csábító, ám mindig józan és okos. A férfiak gyűjtik a hódításokat, nők társaságban érzik jól magukat, akik körülajnározzák őket. Nehezen találnak maguknak partnert, mert képesek azt kigúnyolni, akit a legjobban szeretnek. Gyanakvó, féltékeny természet nem mutatja ki érzelmeit, zavarja saját sebezhetősége. Házasságában tiszteletben tartja a családi köteleket és kitart választottja mellett. Melegen szerető szülő, cserébe fejelemet és engedelmesseget vár gyermekeitől. Jól összeillik a Kigyó, Ló, Bivaly és Sárkány jegyű partnerrel, viszont óvakodnia kell a Macska, Majom és Kutya jegyűektől.

ELŐREJELZÉS: Biztosan szerencsés esztendő, ha tevékenységét bátor szívvel végzi, szép haladásra számíthat. Tapasztalhatja sorsa jobbra fordulását és reménykedve tekinthet előre. Munkájában előléptetésre, vagy jobb beosztásra számíthat, ötleteit, javaslatait most megvalósíthatja. Anyagi helyzete is javul, de azért takarékoskodjon! Vigyázzon az egészségére és személyes biztonságára! Hivatalos ügyeit gondosan intézze, mert kellemetlenségei származhatnak. Magánéletében sok örömet talál, vidám társasági életet élhet, új barátokat is szerezhet. Családi élete bővelkedik eseményekben, ünnepegekben, bátorítást, ösztönzést kap hozzátartozóitól. A Bivaly éve lehetőséget ad arra, hogy valódi értékét felmutathassa, képességeiből a legtöbbet kihozassa.

CSAPZOTT LAPOK EGY TITOKZATOS ÍRÓ NYOMÁBAN

jobb kalauzt olyan területek feltérképezéséhez, amelyeket a tudomány következetesen terra incognitának, ismeretlen, vagy talán inkább megismerni nem kívánt területnek tart.

Ami engem illet, a nagy vihart kavart Titkok könyve 1986. évi megjelenésekor szegődtem Nemere István híveinek táborába. Ma már elképzelhetetlen érdeklődés, siker és elutasítás fogadta ezt a rendkívül izgalmas kötetet, amely olyan kérdésekről tűnődött, amelyekről minden iskolában előre gyártott konzervekkel etettek bennünket. Nemere felnyitotta ezeket a konzerveket, és látni engedte, hogy tartalmuk az igényes gyomor számára befogadhatatlan. Magyarországon ő volt az első, akitől a szélesebb közönség hírt kapott a Bermuda háromszög rejtélyéről, az UFOkról, a másik orvostudományról, a yetik létezéséről... és egy sor más, hasonlóan izgalmas kérdéssről. Rokonszenvesnek találtam azt az írói módszert, amely a „kétkelkedem, tehát vagyok” zászlaja alatt nem fél közelebből szemügyre venni olyan kényes dolgokat sem, amelyeket az erre kijelölt hivatalos szemek már egyszer s mindenkorra megtekintettek. Ma is őrzöm az Új titkok könyvét, és természetesen a megjelenését követő harmadik napon már elolvastam a Titkok könyve harmadik kötetét is, amely az idei könyvhéten került a könyvesboltok kirakataiba. Nemere István eddig megjelent munkái közül mintegy ötven kötettel büszkélkedhetek. Tudom, hogy vannak megszállott Nemere rajongók is, akik akár a világ végére is elmennének a szerző bármely művéért – erről azonban most ne essék több szó. Hiszen akkor azokról az olvasókról is említést kellene tennem, akik szerint Nemere nem közönséges ember. Szép számmal akadnak, akik akár meg is esküdének rá, hogy Nemere István a legendák kódébe vesző Atlantisz lakóinak egyenes ági leszármazottja, de az is lehet, hogy egy másik dimenzióból szökött át hozzánk. Mással aligha magyarázható ugyanis, hogy az író évtizedek óta minden esztendőben könyvek tucatjaival lepi meg olvasóit, miközben forráskutatásra, előadásokra, és újságcikkek százaira is telik erejéből.

Ráadásul egyáltalán nem olyan, mint a könyvmolyok, vagy a szobatudósok általában. Egészen biztos, hogy ha valaki megkínálna egy jó labdával, tizenöt méterről értékesítené a kosarat...

Azt hiszem, a szerző legizgalmasabb könyve még hátravan. Nem arra gondó-

lok, amit eddig letett az asztalra. Nem. Örülnek, ha változatlan színvonalon, és még hosszú évtizedeken át tartana a szerzői folyam. Inkább az jár a fejemben, hogy Nemere István legizgalmasabb könyve a saját életútjának bemutatása lehetne. Nemcsak azért, vagy talán egyáltalán nem azért, hogy megtudhassuk, miképpen vált tírt szerzőből a könyvpiac egyik királyává. Sokkal inkább azért, mert meglátásai, finom humora és asszociációs készteték zavarbaejtő bősége talán képes lenne földelni előtünk a termékeny és derűs élet egyidejűségének titkát.

Hogy képes lenne megírni ezt a könyvet, azt bizonyítja Az első 150 regényem című önéletrajzi visszatekintése, amelyben hevenyészett, de jókedvű mérleget von 1992-ig ívelő pályájának egyes állomásairól, és amely csak a Nemere-könyvklub tagjainak készült. Megtudhatjuk belőle, hogy miképpen vetette vissza egyik legjobb munkájának megjelentetését a tény, hogy elzárkózott a szirmait hullató szerkesztőnő bizalmas közeledésétől. Leírja, hogy akadt könyve, amely a tudta nélkül látott nyomdafestéket, és megemlékezik arról a kéziratról is, amely tisztázhatatlan módon egyszerűen eltűnt az egyik legnagyobb könyvkiadó bugyriban...

De most már ideje, hogy Nemere István legújabb regényéről, a *Kiált a csendről* is mondjak valamit. Rossz szokásom, hogy egyszerre általában három-négy könyvet szoktam olvasni. Hol ezt, hol azt veszem a kezembe, pillanatnyi mentális állapotomnak megfelelően. Luxus ez, mely megengedi, hogy ne kelljen egy munkára túlságosan ráhangolódnom. Nos, ez a könyv kizökkenett olvasási gyakorlatomból. Nemere István ezúttal egy megtörtént eset nyomán egy nem kívánt, szinte véletlenül született, agykárosodott gyermek és édesapja történetét meséli el nekünk olyan lélektani alaposággal, hogy sorait követve olykor úgy tűnik, mintha tükörbe néznénk.

Olvassuk ezt a könyvet, és egyszer csak felébred bennünk a gyanú: vajon megtaláltuk-e már saját, megismételhetetlen sorsunkban az élet igazi értelmét? Esetleg elmentünk mellette? Vagy lebet, hogy még csak ezután fogjuk megtalálni? Ahogy fogynak a könyv lapjai, úgy tisztul a kép. De nem kétséges, hogy a választ mindenkinek magának kell végül megfogalmazni.

Fotó: Soós László

11. ORSZÁGOS SPORTNAPOK

SZAKSZERVEZETI KOALÍCIÓ A SPORTTELEPEN

Nem a poént löjük le, de nyugodtan kezdhetjük rögtön a végén: olyan remekül sikerült az Országos Postás, Matáv, Antenna Hungária szakszervezeti sportnapok feltámasztása, hogy a résztvevők egyöntetűen várják a folytatást a korábbi rendszerességgel.

Pedig nem kevés akadályt legyűrve érkeztek el a három szakszervezet sporttér (is) felelős tisztségviselői a nagy randevű megnyitójáig. Ám a nyolcszáznál több rajthoz álló és a nem csekély számú szurkoló látványa, majd a két nap során önfeledt szórakozása, és a rég nem látott kollégák, barátok találkozása meggyőzte őket, érdemes volt – néha még egymással is – megvívni a szervezés kisebb-nagyobb csatáit.

Hogy ki a postás, ki a távközlési, ki a műsorszóró dolgozó, azt legfőlegbb némelyik csapat mezének feliratából sejtette a kívülálló, annyira összeolvadt az egykori anyavállalatból szétszóródott munkatársak színes kavaládja.

– Éppen ez benne a jó – szögezte le *Fejős István*, akivel nemcsak a veterán súlylökés eredményhirdetésénél, hanem az országos találkozóknak múltját bemutató minikiállítás tablóján is „találkozhattunk”. – Málam régebb óta vesesen vehetnek részt a postai tömegsportversenyeken, mert először 1958-ban szerepeltem, még mint ipari tanuló. Később postás színekben lett belőlem válogatott kajajos, majd a versenyzői pályám befejeztével a súlylökésre szakosodtam. Nehéz lenne sport nélkül élnem, ezért is örülök az országos sportnapok reneszánszának. Egyébként a Matávcomnál vagyok raktárvezető, és már várom a következő versenyt.

A veterán kategóriát egyébként a hőskor, a hetvenes évek eleje versenyzőinek visszacsalogatására öltötték ki (maga az országos sportnapok a Postás Szakszervezet 25. évfordulójának megünneplésére született 1970-ben – a szerk.), és bizony egy-két alkalommal el-elkapták a fiatalabb generációt a régi motorosok. Például Bögös István a „rendes” versenyben a dobogó második fokára állhatott, miután győzött a nosztalgia korszakotban.

Balogh Tibor szintén nem először fordult meg országos sportnapon: – Kicsit utána kell számolnom, de 1973-ban indultam először; méghozzá a sakkozók mezőnyében – emlékezett a Debreceni Postás SE elnöke, aki ezúttal

a rendkívül eredményesen szereplő Debreceni Postaigazgatóság válogatottjának is első embere. Civilben az üzemeltetés ellenőrzési osztály csoportvezetője. – Külön örömmre szolgál, hogy nem hiába fáradoztunk az elmúlt években új területekről fiatal, sportkedvelő munkatársakat toborozni a helyi és igazgatósági versenyekre. Most kamatozott ez a munka, s így elnyerhettük a legtöbb helyezést elérő egységnek kiírt különdíjat.

A közönség számára természetesen a labdajátékok jelentik a legfőbb vonzerőt. A kézilabda tornán, aki lehetne odasereglett a végig nyílt Szegedi Pig – Matáv Pest derbire.

A szervezők házatáján körülnézve kiderült, néhányuk nemcsak prédikálja a sportot, de űzi is, méghozzá igen eredményesen. A fegyelmi és versenybizottságba delegált három szakszervezetis ugyancsak kített magáért. Kuvik Pál a postások részéről a győztes lábténisz páros tagjaként, Molnár Attila a műsorszórók képviseletében a kézilabdázóknál alakított emlékezeteset, míg a Matáv színeit képviselő Moravec Márta versenyről versenyre vándorolt.

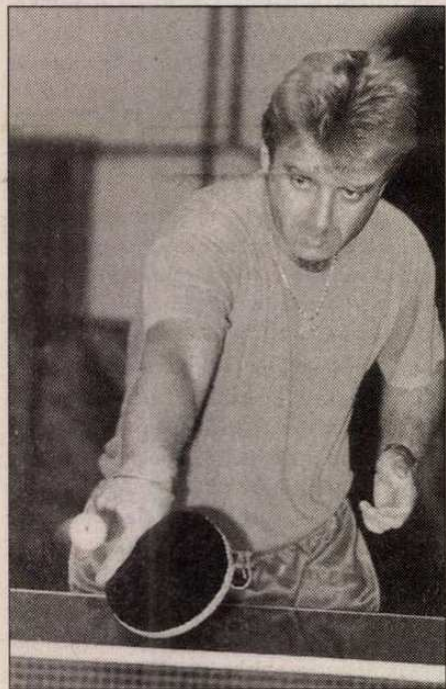
A sportos életmód minden pozitív jelét önnön külsején viselő kollégánál elindult a családi vetélkedőn, ahol másodikak lettek, majd irány a teniszpályára, és egy első hely a női párosban. Vasárnap aztán összezsúrtak a feje fölé a hullámok. Bejutott a vegyes páros fináléba, ám mivel az kissé elhúzódtott, lekészte a nosztalgia verseny 100 méteres futószámát, pedig minden magát szakértőnek tartó sportbarát borítékolta a győzelmét. S hogy még nagyobb legyen a gubanc, hírnök jött a teniszpályához, és pihegve elszólitotta Márta asszonyt a versenybizottság ülésére, amelynek egy futball óvast kellett megtárgyalnia, de izibe. Így aztán mégis feladni kényszerült a vegyes párost, s valószínűleg egy újabb diadaltól esett el.

A legderültebb várakozásokat is felülmúlóan jó hangulatú találkozó szereplői lépten-nyomon hangoztatták: nem szabad újabb tíz esztendő várni a következő országos sportnappal!

A sportnapok újjászületése megerősítette a három vállalat dolgozói összetartozásának tudatát, egyúttal jót tett a szakszervezetek önbecsülésének is. Életre való ez a koalíció!

Szabó Jenő

NÉMETH KÁROLY BÚCSÚZIK, DE VISSZAVÁRJÁK

A szőke pingpongozó szinte ugyanúgy hozzátartozik a Róna utcai létesítményhez, akár a teniszpályák, vagy a jegenyek. Nélküle kicsit más lesz a hangulata mindennek, mindenkinek. Nemeth Károly 27 éves, ebből tizennyolcat az asztalitenisz csarnokban húzott le. A saját nevelésű sportoló augusztus elsejétől a TTC Bad Honnef játékos két évig.

Ő, akit a szakmabeliek közül sokan nem értenek meg, ekkora tudással miért nem ment már rég külföldre – jó pénzért. S most mégis csodálkoznak, hogy elmegy, pedig úgy tudták, a honvágya nagyobb úr, mint a pénz.

– Nem árt pontosítani, mert nem teljesen fedi a valóságot ez a vélemény – magyarázza a mindenki által kedvelt, szerény fiú. – Nem igaz, hogy korábban nem számított a pénz, de ez önmagában nem volt elégséges ok egy ekkora változáshoz. Szakmailag viszont a mostani ajánlat felülmúlja a korábbiakat. A Bundesliga a legerősebb európai bajnokság, és a Bad Honnef első számú játékosnak hívott a csapatába. Arról van szó tehát, hogy türelmesen kivártam az igazi kérémet. – Kik lesznek a játszótársak az új klubodnál? – Egy dél-koreai a másik idegenlégiós, a többiek németek. Egyébként Saive és Appelgren helyére igazoltak le kettőnk. – Akkor itt bukní is lehet?... – Lehet bizony. De éppen ez a kihívás adja azt a többletet, amiért érdemes kimenni. Németor-

szágban mindig világklasszisok ellen fogok játszani, míg itthon csak egy-egy kupameccs alkalmával. Ma már olyan állóvíz a hazai pingpongélet, hogy ha most nem lépek, sohasem jöhet ki belőlem, amire még képes vagyok.

– Milyen körülmények várnak odakint?

– Azzal az elszánással megyek ki, hogy esetleg hosszabb is lehet a kinti pályafutásom. Lakást, kocsit adnak, a menyasszonyomnak állást a közeli zeneművészeti főiskolán. Nagy könnyebbséget jelent, hogy együtt mehetünk. – Azért a szüleid, a barátaid bizonyára hiányozni fognak.

– Hát persze. Meg a tizennyolc év alatt megszokott környezet, a csapattársak, edzők és az egész klub. Ha még fogok játszani Magyarországon, csak a Postásba jönnék vissza. Nagyon korrekt viszonyunk volt mindvégig. Amit lehetett, megkaptam, de belátták, egy ilyen színvonalú ajánlattal nem képes versenyezni egyetlen magyar szakosztály sem. Még egy évig volt szerződésem itt, mégis minden fenntartás nélkül elengedtek. Ezúton is szeretném megköszönni mindazt a szeretetet és támogatást, amit itt kaptam.

Reméljük, a csupa szív, megbízható Nemeth Károly legalább a válogatottban ezután is viszontláthatjuk. Férfi asztaliteniszsportunk jelen helyzetében nem mondhatat a legnagyobb értékéről.

Szabó Jenő

Fotó: Kis László

Bilek István

ÖRÖK VISSZATÉRÉS?!

Sakkmesekönyvbe illő eseménynek lehettek tanúi az idei francia sakkbajnokság résztvevői. Egy olyan kombinációt láthattak megismétlődni, amelyet 1858-ban az amerikai Paul Morphy játszott meg először, méghozzá a párizsi Operában, tanácskozási partiban: Isouard gróf és Károly braunschweigi herceg ellen.

Azóta sok víz lefolyt a Szaján, a játszma kis sakkéskzerként világhíressé vált: sakkozók közötti népszerűsége mint Mozart Török indulója a zenekedvelők körében...illetve: vajon akad-e a profi vagy amatőr muzsikuskok között valaki, aki ne ismerné, ne dúdolta-játszotta volna még gyerekkorában? És Beethoven Für Elise-je...? Aki valaha is zongora közelében járt – lehetetlen, hogy ne próbálta volna lepötyögni, saját variációival kiegészítve persze, a kis remekművet.

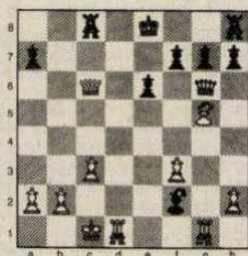
Nos, Morphy zseniális villanását milliók ismerik s ha véletlenül – hm. – (esetleg...) olvasóink elfelejtkeztek volna róla átmenetileg – tessék csak elővenni a sakktáblát és...

Íme így történt a dolog:

Morphy-Tanácskozók
Párizs, 1858

Philidori védelem

1.e4 e5 2.Hf3 d6 3.d4 Fg4? 4.dxe5 Fxf3 5.Vxf3 dxe5 6.Fc4 Hf6 7.Vb3 Ve7 8.Hc3 c6 9. Fg5 b5 10.Hxb5 cxb5 11.Fxb5+ Hbd7 12.0-0-0

Bd8 13. Bxd7! Bxd7 14.Bd1 Ve6 15.Fxd7+ Hxd7 16.Vb8+!! Hxb8 17.Bd8 matt...

És hogy nem árt a klasszikusokat ismerni, illetve nem illik elfelejtkezni a hagyományokról – azt jól illusztrálja az alábbi miniatűr, amely 139 éves visszatükröződése a Morphy-csodának... Úgy látszik Párizsból-Narbonne-ig közel másfél évszázad kellett az ismétléshez.

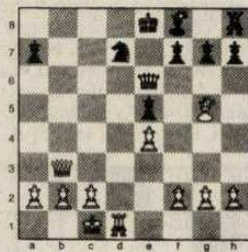
Marciano,D (2470) – Prie,E (2465)

Skandináv játék [B01]

Francia Bajnokság, Narbonne (13), 1997

1.e4 d5 2.exd5 Vxd5 3.Hc3 Va5 4.Hf3 Hf6 5.d4 c6 6.Fc4 Ff5 7.Fd2 e6 8.Hd5 Vd8 9. Hxf6+ Vxf6 10.Ve2 Fg4 11.d5 Fxf3 12.gxf3 cxd5 13.Fxd5 Hc6 14.Fxc6+ bxc6 15.Ve4 Bc8 16.0-0-0 Fa3 17.c3 Fc5 18.Bhg1 Fxf2 19.Fg5 Vg6 20.Vxc6+ és most már nyilván felvillant valami Prie emlékeztében Párizsról, az Operáról, Morphyról...Eso után köpönyeg ?!

Biztosan van francia megfelelője... sőtét földalta: 1-0.

INGYENES APRÓHIRDETÉS

Családi okokból nagyon kis szobát bérelne 36 éves nő idős és/vagy rászoruló házaspárnál, vagy egyedülálló személynél hosszú távon (bevásárolni, takarítani is). Minden megoldás érdekel. Kiss Katalin 1502 Budapest, Bp/112 postán maradó

POSTÁS DOLGOZÓ

A Postás Szakszervezet lapja
Szerkesztőség: 1146 Budapest, Cházár András u. 13.
Felelős szerkesztő: Udvarhelyi András
Helyettes szerkesztő: Fodor Zsolt Barnabás
Telefon: 343-8777

Kiadja a Postás Szakszervezet
1146 Budapest, Cházár András u. 13.
Levél cím: 1406 Budapest, Postafiók 14.
Felelős kiadó: *Mundruczó Kornél* elnök
Előfizetési díj egy évre 120 forint

97-587. Szikra Lapnyomda Rt., Budapest
Internet: <http://www.lang.hu/szikra.nyomda>
E-mail: szikra@lang.hu.
Felelős vezető: *Lendvai Lászlóné* vezérigazgató
ISSN 0866-1766

A Közép-Európát sújtó árvíz nyomán kialakult rendkívüli helyzet arra az elhatározásra indította a Magyar Postát, hogy feláras bélyeget adjon ki, és a felár összege ilyen módon a cseh és a lengyel árvíz-károsultak megsegítését szolgáló számlára kerülhet.

A szabványos levelek vidéki tarifájának megfelelő 27 forinton felül százforintos felár szerepel a szeptember 12-én megjelent bélyegen. A posta reményei szerint a cégek és hivatalok legalább egy hónapon keresztül leveleiket gépi feliratozás, bérmentesítés helyett ezzel a bélyeggel látják

BÉLYEGSAROK
AZ ÁRVÍZKÁROSULTAKÉRT

majd el, elfogadva az adományozásnak ezt a formáját.

A mostanihoz hasonlóan adta ki a posta 1913-ban az Árvíz elnevezésű, 1940-ben az Árvíz-blokk bélyegeket, és legutóbb 1965-ben kényszerült ilyen lépésre.

Svindt Ferenc ezúttal jótékony céllal, honorárium nélkül készítette el kisgrafikáját, amelyet gyorsan és az eddigieknél kedvezőbb áron nyomtak ki kétféle példányban a Pénzjegynyomda Rt. dolgozói.

Verrasztó Gábor

P.S.E. KUPA NEGYEDSZER

Az 1994-ben alapított vándorserlegért, melyet az akkor 70. évfordulóját ünneplő Debreceni Postás Sport Egyesület alapította, már negyedik alkalommal mérkőzték a Debreceni Postaigazgatóság területéről nevezett csapatok.

Szeptember 6-án, ragyogó napsütésben a nagyerdei sportkomplexum salakos pályáin rendezték a mérkőzéseket

A PSE kupa 1997. évi védője a Debrecen 2. postahivatal csapata lett. 2. Szolnok PFÜ, 3. Postaigazgatóság, 4. Mátészalka 2.

Pécsi Imre, PSE

SLÁGERTOP

1. Backstreet Boys: Everybody
2. Hip Hop Boyz: Megbántottak
3. Ricky Martin: Maria
4. Puff Daddy and Faith Evans: I'll be missing you
5. D. J. Bobo: It's my life
6. Sash! Feat. Rodriguez: Ecuador
7. Chilli Feat. Carrapicho: Tic Tac Tac
8. Bellini: Samba De Janeiro
9. No Mercy: Kiss you all over
10. Tic Tac Toe: Mr. Wichtigt

Összeállította: Zvara Krisztina